RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

19. september 2006 *

I sag T-166/01,

Lucchini SpA, Brescia (Italien), ved avocats G. Vezzoli og G. Belotti,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuschitz og V. Di Bucci, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artikel 1 i Kommissionens beslutning 2001/466/EKSF af 21. december 2000, for så vidt som den erklærer den statsstøtte på et beløb af 13,5 mia. ITL (6,98 mio. EUR), som Italien påtænker at yde til fordel for jern- og stålvirksomheden Lucchini SpA, for uforenelig med fællesmarkedet (EFT 2001 L 163, s. 24),

* Processprog: italiensk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas og J.D. Cooke,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 18. marts 2004,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Artikel 4 KS bestemmer:

»I overensstemmelse med bestemmelserne i denne traktat ophæves og forbydes følgende inden for Fællesskabet som uforeneligt med fællesmarkedet for kul og stål:

[...]

c) tilskud eller anden støtte ydet af staterne eller særlige byrder pålagt af dem, i hvilken som helst form dette sker

[...]«

A — *Stålstøttereglerne*

2 Kommissionen lagde bestemmelserne i EKSF-traktatens artikel 95 til grund, da den — med henblik på opfyldelse af behovet for en omstrukturering af jern- og stålsektoren — fra begyndelsen af 1980'erne indførte en fællesskabsordning, hvorefter der kunne ydes statsstøtte til jern- og stålindustrien i visse udtømmende opregnede tilfælde. Denne ordning er senere flere gange blevet ændret med henblik på at imødegå jern- og stålindustriens konjunkturbestemte vanskeligheder. De beslutninger, der løbende er blevet vedtaget med henblik herpå, benævnes almindeligvis »stålstøttekodekserne«.

3 Kommissionens beslutning nr. 2496/96/EKSF af 18. december 1996 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (EFT L 338, s. 42, herefter »støttekodeksen«) udgør det sjette regelsæt for støtte til jern- og stålindustrien, som var gældende fra den 1. januar 1997 til den 22. juli 2002. Støttekodeksen fastsætter betingelserne, hvorunder støtte til jern- og stålindustrien, der finansieres af en medlemsstat, af lokale forvaltninger eller ved hjælp af statsmidler, kan betragtes som forenelig med fællesmarkedets tilfredsstillende funktion.

4 Følgende fremgår af støttekodeksens artikel 1:

»1. Støtte til jern- og stålindustrien, der finansieres af en medlemsstat, [...] kan [...] kun betragtes som fællesskabsstøtte og dermed som forenelig med fællesmarkedets tilfredsstillende funktion, hvis den opfylder bestemmelserne i artikel 2-5.

[...]

3. Støtte i henhold til denne beslutning må kun ydes efter proceduren i artikel 6 [...]«

5 Følgende fremgår af artikel 3 under overskriften »Støtte til miljøbeskyttelse«:

»Støtte til miljøbeskyttelse kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, hvis den ydes i overensstemmelse med fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse, jf. *De Europæiske Fællesskabers Tidende* C 72 af 10. marts 1994, i overensstemmelse med de kriterier for deres anvendelse på EKSF's jern- og stålindustri, som er angivet i bilaget til nærværende beslutning.«

6 Artikel 6, som har overskriften »Procedure«, fastslår i stk. 1 og 2, at Kommissionen skal underrettes om enhver påtænkt støtte og om enhver påtænkt overførsel af offentlige midler til jern- og stålindustrien. Kommissionen tager stilling til, om disse foranstaltninger er forenelige med fællesmarkedet. Det fremgår af bestemmelsens stk. 4, at de påtænkte foranstaltninger ikke må iværksættes uden Kommissionens godkendelse og på de af denne fastsatte vilkår.

7 Støttekodeksens artikel 6, stk. 5, bestemmer:

»Hvis Kommissionen mener, at en bestemt finansiel foranstaltning kan udgøre statsstøtte i henhold til artikel 1, eller er i tvivl om, hvorvidt en bestemt støtte er forenelig med bestemmelserne i denne beslutning, underretter den den pågældende medlemsstat og anmoder de berørte parter og andre medlemsstater om at fremsætte deres bemærkninger. Såfremt Kommissionen — efter at have modtaget bemærkningerne og efter at have givet den pågældende medlemsstat lejlighed til at reagere — konstaterer, at en støtteforanstaltning ikke er forenelig med bestemmelserne i denne beslutning, træffer Kommissionen beslutning herom senest tre måneder efter modtagelsen af de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan vurdere den pågældende støtteforanstaltning. Traktatens artikel 88 finder anvendelse, såfremt en medlemsstat ikke efterkommer den pågældende beslutning.«

B — *Rammebestemmelser for støtte til miljøbeskyttelse*

8 EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse (EFT 1994 C 72, s. 3, herefter »rammebestemmelserne«), der finder anvendelse på EF-traktaten, indeholder i punkt 3 de betingelser, som miljøbeskyttelsesforanstaltninger, der finansieres ved offentlige midler, til fordel for bestemte virksomheder skal opfylde for at kunne blive godkendt.

9 Punkt 3.2. i rammebestemmelserne omhandler støtte til investering. Punkt 3.2.1 fastslår følgende:

»Støtte til investering i [...] anlæg og udstyr, der har til formål at reducere eller fjerne forurening og gener eller at tilpasse produktionsmetoder for at beskytte miljøet, kan godkendes inden for de i rammebestemmelserne fastsatte begrænsninger. Støtteberettiget er kun de ekstra investeringsomkostninger, der er nødvendige for at opfylde miljømålsætningerne. Generelle investeringsomkostninger, der ikke kan henføres til miljøbeskyttelse, må udelukkes. Således er investeringsomkostninger til ny- eller geninvestering i anlæg til ren etablering eller erstatning af produktionskapacitet ikke støtteberettigede, medmindre miljøniveauet bliver forbedret. Hvor investeringer i eksisterende anlæg er forbundet med både en kapacitetsforøgelse og en forbedring af miljøniveauet, skal de støtteberettigede omkostninger stå i forhold til anlæggets oprindelige kapacitet. Under alle omstændigheder er støtte, der tilsyneladende går til miljøbeskyttelsesforanstaltninger, men som reelt går til generelle investeringer, ikke omfattet af rammebestemmelserne.«

10 Endvidere præciseres det i punkt 3.2.3 i rammebestemmelserne, at støtte til miljøinvesteringer kan godkendes, forudsat de ikke overstiger visse grænser. Der sondres mellem, for det første (punkt 3.2.3.A), støtte til virksomheder i forbindelse med opfyldelsen af nye retligt forpligtende standarder, for det andet (punkt 3.2.3.B), støtte for at tilskynde virksomhederne til at gå videre end de retligt forpligtende standarder og, for det tredje (punkt 3.2.3.C), støtte, hvor der ikke findes retligt forpligtende standarder.

11 I den første situation (situation A) kan støtte til investeringer i forbindelse med opfyldelsen af nye lovfæstede standarder elle andre nye retligt forpligtende standarder, hvis opfyldelse kræver tilpasning af anlæg og udstyr, godkendes for indtil 15% af de støtteberettigede bruttoomkostninger. Støtte kan kun ydes til anlæg,

der på tidspunktet for de nye standarders eller forpligtelsers ikrafttræden har været i drift i mindst to år. Det er endvidere anført, at virksomheder, der i stedet for blot at tilpasse eksisterende mere end to år gamle anlæg, vælger at erstatte dem med nye anlæg, der opfylder de nye standarder, kan opnå støtte svarende til den del af investeringsomkostningerne, der ikke overstiger omkostningerne til tilpasning af de gamle anlæg.

12 I den anden situation (situation B), støtte til investeringer, hvis de gør det muligt at opnå betydeligt højere grader af miljøbeskyttelse end de retligt forpligtende miljøstandarder, kan godkendes for indtil 30% brutto af de støtteberettigede omkostninger. Det præciseres, at »[d]et faktiske niveau for støtten til at gå videre, end de fastsatte standarder påkræver, skal stå i forhold til den opnåede forbedring af miljøet og til den til opnåelse af forbedringen nødvendige investering«, og at »[h]vor et projekt delvis vedrører tilpasning til standarder, delvis videregående foranstaltninger, skal de støtteberettigede omkostninger opdeles i kategorier og den relevante grænse anvendes«.

13 I den tredje situation (situation C) kan støtte ydes til investeringer på et niveau og på betingelser svarende til, hvad der er fastsat for den anden situation.

C — *Bilaget til støttekodeksen*

14 Bilaget til støttekodeksen med overskriften »Kriterier for anvendelse af rammebestemmelserne for jern- og stålindustrien« fastslår indledningsvis, at Kommis-

sionen i alle miljøstøttesager om nødvendigt vil træffe strenge forholdsregler for at undgå skjult generel investeringsstøtte til nye anlæg eller udstyr.

15 Dette bilag er opdelt i to dele. Den første del, med overskriften »Støtte til virksomheder i forbindelse med tilpasning til nye bindende normer«, fastslår i litra b):

»I relation til virksomheder, der i stedet for blot at tilpasse eksisterende anlæg og udstyr, der er mere end to år gamle, vælger at erstatte dem med nye anlæg, der opfylder de nye normer, vil følgende fremgangsmåde blive anvendt:

[...]

ii) Kommissionen vil analysere den økonomiske og miljømæssige baggrund for en beslutning om at vælge at udskifte eksisterende anlæg og udstyr. En beslutning om en ny investering, der under alle omstændigheder ville have været nødvendig af økonomiske grunde eller som følge af alderen på det eksisterende anlæg og udstyr, vil i princippet ikke være støtteberettiget. Det kræves en betydelig (dvs. mindst 25%) restlevetid for det eksisterende anlæg, for at den nye investering bliver støtteberettiget.«

16 Den anden del, med overskriften »Støtte for at tilskynde virksomhederne til at opnå en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse«, bestemmer følgende:

»a) Med hensyn til virksomheder, som beslutter at gå betydeligt videre end de bindende normer, skal investoren ikke blot overholde kriterierne [der er anført] i litra b), nr. ii), i ovenstående punkt, men også påvise, at der blev truffet en klar beslutning om at vælge højere normer, som krævede ekstra investeringer, dvs. at der fandtes en løsning med lavere omkostninger, som ville have opfyldt de nye miljønormer. Under alle omstændigheder vil det højere støtteniveau kun gælde for den yderligere miljøbeskyttelse, der er opnået. Eventuelle fordele med hensyn til lavere produktionsomkostninger som følge af disse betydelig højere grader af miljøbeskyttelse vil blive fratrukket.

b) Med hensyn til virksomheder, som i betydelig grad forbedrer miljøbeskyttelsen, er det ikke blot kriterierne i [den første del under] litra b), nr. ii), i ovenstående punkt, der skal overholdes, men eventuelle fordele med hensyn til lavere produktionsomkostninger som følge af disse betydelige forbedringer vil blive fratrukket.

c) I forbindelse med ovennævnte kriterier vil investeringer, der udelukkende foretages med henblik på miljøbeskyttelse, blive undersøgt på grundlag af deres overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i [...] rammebestemmelserne [...]«

Tvistens baggrund

17 Sagsøgeren, Lucchini SpA, er en stålvirksomhed, som fremstiller produkter, der er omfattet af bilag I til EKSF-traktaten.

A — *Erklæringer vedrørende investeringer i produktionen*

18 Den 10. december 1997 fremsatte de italienske myndigheder i overensstemmelse med Kommissionens beslutning nr. 3010/91/EKSF af 15. oktober 1991 om oplysninger fra virksomhederne inden for jern- og stålindustrien om deres virksomheder (EFT L 286, s. 20) over for Kommissionen to erklæringer vedrørende påtænkte investeringer i produktionen på Lucchinis Piombini-værk. Ifølge de italienske myndigheders skrivelse af 18. juli 2000 vedrørte disse erklæringer dels udskiftning af højovnen med en ny i anlæggene til fremstilling af råjern (tiende betragtning til den anfægtede beslutning), dels udskiftning af de på stålværket eksisterende konvertorer med nye konvertorer.

B — *Anmeldelser af påtænkte miljøinvesteringer*

19 Ved skrivelse af 16. marts 1999 anmeldte de italienske myndigheder over for Kommissionen i henhold til artikel 3 i støttekodeksen en første påtænkt støtte til miljøbeskyttelse til fordel for Lucchini vedrørende investeringer i Piombino-værket (herefter »den første påtænkte støtte«). De anmeldte investeringer vedrørte miljøforanstaltninger, der bestod i udskiftning eller udbygning af koksværkets, højovnens og stålværkets miljøudstyr, navnlig vedrørende røgudsugningsanlægget til stålværkets konvertorer.

20 Ved skrivelse af 19. april 1999 anmodede Kommissionen om yderligere oplysninger vedrørende denne påtænkte støtte. Denne skrivelse henviste indledningsvis til de bestemmelser, der er anført i den første del af bilaget til støttekodeksen i litra b), nr. ii), hvorefter investeringer til miljøbeskyttelsesforanstaltninger inden for jern- og stålsektoren af økonomiske grunde eller som følge af alderen eller graden af nedslidning på det eksisterende anlæg — når anlæggets restlevetid er mindre end 25% — ikke er støtteberettigede. I denne henseende fremsattes i skrivelsen begæring om, at de italienske myndigheder skulle få udfærdiget en erklæring fra en uafhængig

ekspert angående restlevetiden på det miljøudstyr, som påtænktes udskiftet, med henblik på at fastslå, hvorvidt de anmeldte investeringer opfyldte den ovennævnte betingelse. Skrivelsen krævede endvidere, at de italienske myndigheder fremlagde oplysninger om niveauerne for miljøforurening ved henholdsvis de eksisterende anlæg og de ved de anmeldte foranstaltninger påtænkte anlæg samt de i henhold til gældende bestemmelser fastsatte forureningsniveauer.

21 Ved skrivelse af 29. november 1999 besvarede de italienske myndigheder Kommissionens anmodning om oplysninger. De fremsendte for det første en ekspertrapport af 30. september 1999 (herefter »ekspertrapporten«), hvoraf fremgår, at restlevetiden på det udstyr, som påtænktes udskiftet, var mindre end 25%. For det andet fremlagde de italienske myndigheder en lettere ændret beskrivelse af den første påtænkte støtte, der bl.a. som bilag omfattede sammenlignende tabeller med de af Kommissionen fordrede oplysninger om forureningsniveauer (niveauerne før og efter foranstaltningerne samt de i henhold til gældende bestemmelser fastsatte niveauer) for hver type investering i koksværket, højovnen og stålværket.

22 Ved særskilt skrivelse af 29. november 1999 anmeldte de italienske myndigheder over for Kommissionen i henhold til artikel 3 i støttekodeksen en anden påtænkt støtte til miljøbeskyttelse til fordel for Lucchini til investeringer i Piombino-værket (herefter »den anden påtænkte støtte«). De anmeldte investeringer vedrørte supplerende miljøforanstaltninger for koksværket samt for vandforsynings- og spildevandsanlægget med henblik på yderligere at reducere de forurenende udledninger.

23 Ved to skrivelser af 17. januar 2000 anmodede Kommissionen om yderligere oplysninger vedrørende de af de to planer for påtænkt støtte omfattede investeringer. For så vidt angår den første påtænkte støtte anmodede Kommissionen

de italienske myndigheder om nærmere at forklare forbindelsen mellem de i denne plan anmeldte investeringer til miljøbeskyttelse og investeringerne i produktionen vedrørende højovnen og stålværket, der havde været genstand for de i december 1997 fremsatte erklæringer. Kommissionen anmodede i øvrigt om nærmere oplysninger for så vidt angik vurderingen af de energibesparelser, der var forbundet med foranstaltningen vedrørende stålværket. For så vidt angår den anden påtænkte støtte anmodede Kommissionen de italienske myndigheder om nærmere oplysninger om investeringerne vedrørende koksværket samt vandforsynings- og spildevandsanlægget for så vidt angik de tidligere miljøforureningsniveauer og de forureningsniveauer, der ville være en følge af de påtænkte foranstaltninger, i forhold til lovbestemmelser herom.

24 Ved to skrivelser af 15. februar 2000 besvarede de italienske myndigheder Kommissionens anmodninger vedrørende de to anmeldte planer for støtte, idet de fremsendte de fordrede oplysninger samt de fordrede tabeller med oplysninger om de forskellige miljøforureningsniveauer.

C — *Beslutningen om at indlede den i artikel 6, stk. 5, i støttekodeksen fastsatte undersøgelsesprocedure og de italienske myndigheders bemærkninger*

25 Ved skrivelse af 26. april 2000 oplyste Kommissionen de italienske myndigheder om sin beslutning om at indlede den i artikel 6, stk. 5, i støttekodeksen fastsatte procedure vedrørende de to anmeldte planer for påtænkt støtte til Lucchini på et samlet beløb på 13,5 mia. ITL (10,7 mia. ITL for den første påtænkte støtte og 2,8 mia. ITL for den anden påtænkte støtte) til investeringer i Piombino-værket med samlede omkostninger på 190,9 mia. ITL (152,5 mia. ITL for den første påtænkte støtte og 38,4 mia. ITL for den anden påtænkte støtte). Beslutningen om at indlede undersøgelsesproceduren blev offentliggjort den 1. juli 2000 (EFT C 184, s. 2, herefter »beslutningen om at indlede undersøgelse«).

26 Det anførtes nærmere i denne beslutning, at en første vurdering af oplysningerne gav anledning til at konkludere, at investeringerne i første omgang var blevet foretaget af økonomiske årsager, at selv om de anmeldte investeringer ikke var direkte forbundet med nyt produktionsudstyr, var de nødvendige for at sikre modernisering og udvidelse af produktionsanlæggene eller for at kunne fungere med den nyinstallerede produktionskapacitet, og at de italienske myndigheder ikke havde bevist, at investeringerne var blevet foretaget af miljømæssige grunde og ikke af økonomiske årsager. Det fremhævedes ligeledes i beslutningen om at indlede undersøgelse, at de italienske myndigheder ikke havde bevist, at der i tilfælde, hvor udstyret eller anlæggene blev udskiftet, blev truffet en beslutning om at indføre højere standarder, som nødvendiggjorde ekstra investeringer, hvilket betød, at man kunne have anvendt en mindre omkostningskrævende løsning, som ville have opfyldt de i lovgivningen fastsatte standarder.

27 Det bemærkedes i øvrigt i beslutningen om at indlede undersøgelse, at det var tvivlsomt, hvorvidt ingen af de anmeldte investeringer havde indvirkning på produktionen.

28 Ved skrivelse af 18. juli 2000 meddelte de italienske myndigheder svar på de af Kommissionen i beslutningen om at indlede undersøgelse udtrykte betænkeligheder, hvorved myndighederne bekræftede, at de anmeldte investeringer udelukkende havde miljømæssige og hverken økonomiske eller produktionsmæssige formål.

D — *Den anfægtede beslutning*

29 Den 21. december 2000 vedtog Kommissionen beslutning 2001/446/EKSF om Italiens påtænkte statsstøtte til fordel for stålværkerne Lucchini SpA og Siderpotenza SpA (EFT 2001 L 163, s. 24, herefter »den anfægtede beslutning«).

30 Kommissionen lægger som konklusion på sin vurdering af støtten i henhold til artikel 3 i støttekodeksen samt de bestemmelser, hvortil denne artikel henviser, dvs. bilaget til støttekodeksen og rammebestemmelserne (jf. betragtning 22-24 til den anfægtede beslutning), for det første til grund, at »den støtte, [der er] anmeldt til fordel for Lucchini [...] i koksværket, stålværket og højovnen på i alt 13,5 mia. ITL [...], ikke [er] berettiget til miljøstøtte, eftersom de italienske myndigheder ikke har påvist, at investeringerne ikke er foretaget af økonomiske grunde«. Det er for det andet Kommissionens vurdering, at »[d]et fremgår af den undersøgelse, der er foretaget i lyset af de udførlige kriterier, at den anmeldte støtte af de forskellige udførligt ovenomtalte grunde under ingen omstændigheder opfylder de forskellige betingelser. De anmeldte udgifter kan ikke kun henføres til de ekstra udgifter, som er nødvendige for at øge miljøbeskyttelsen, ikke alle besparelserne er fratrukket, og i visse tilfælde berettiger nedsættelsen af forureningsniveauerne ikke til, at denne forbedring kan kaldes betydelig« (betragtning 39 til den anfægtede beslutning)«.

31 Følgende fremgår således af artikel 1 i den anfægtede beslutning:

»Den af Italien påtænkte statsstøtte til fordel for Lucchini [...] til et beløb af 13,5 mia. ITL (6,98 mio. EUR) [...] er uforenelig med fællesmarkedet.

Støtten kan derfor ikke ydes.«

Proceduren for Domstolen og parternes påstande

32 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. juli 2001 har sagsøgeren anlagt nærværende søgsmål.

33 Sagsøgeren har anmodet Retten om, at Kommissionens sagsmappe vedrørende den administrative procedure fremlægges som led i sagens oplysning i medfør af artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen og navnlig de dokumenter og de tekniske oplysninger, der indgår heri, på grundlag af hvilke Kommissionen lagde til grund, at de anmeldte investeringer ikke var af miljømæssig karakter. Kommissionen har fremsendt sagsmappen til Retten med anmodning om, at den ikke skal indgå i akterne i sagen for Retten og at den ikke skal fremsendes til sagsøgeren og har i denne henseende fremsat anmodning om fortrolig behandling.

34 Efter en udveksling af skrivelser mellem Kommissionen og Retten meddelte Kommissionen ved skrivelse af 14. oktober 2002 Retten, at sagsmappen vedrørende den administrative procedure ikke indeholdt nogen andre tekniske oplysninger eller rapporter end dem, der var fremsendt til de italienske myndigheder, og som sagsøgeren allerede havde fremlagt i bilaget til stævningen.

35 Ved skrivelse af 7. februar 2003 trak sagsøgeren sin begæring om aktindsigt i sagsmappen vedrørende den administrative procedure tilbage.

36 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

37 I retsmødet den 18. marts 2004 afgav parterne mundtlige indlæg og besvarede de spørgsmål, der stilledes af Retten (Femte Udvidede Afdeling) sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas, J.D. Cooke, P. Mengozzi og E. Martins Ribeiro.

38 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Artikel 1 i den anfægtede beslutning annulleres.

— Retten træffer bestemmelse om iværksættelse af en ekspertundersøgelse af kvalificeringen af de til Kommissionen anmeldte investeringer med henblik på at påvise, at de tidligere miljøbeskyttelsesanlæg var i stand til at fungere sammen med de nye produktionsanlæg.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

39 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

40 Den mundtlige forhandling blev afsluttet efter retsmødet den 18. marts 2004. Et medlem af afdelingen kunne i overensstemmelse med artikel 32 i Rettens procesreglement ikke deltage i rådslagningen efter udløbet af sin embedsperiode den 3. maj 2006, hvorfor dommeren med den laveste anciennitet i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 6 i Rettens procesreglement, har undladt at deltage i rådslagningerne, og Rettens rådslagninger blev fortsat med de tre dommere, som har underskrevet nærværende dom.

Retlige bemærkninger

41 Sagsøgeren gør i det væsentlige tre anbringender gældende til støtte for sin påstand om annullation af den anfægtede beslutning. Det første anbringende vedrører en urigtig anvendelse af de i denne sag relevante bestemmelser og tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik. Det andet anbringende vedrører den omstændighed, at Kommissionen foretog en urigtig bedømmelse, da den konstaterede, at den anmeldte støtte ikke var berettiget, at princippet om forbud mod forskelsbehandling blev tilsidesat, at bevisbyrden blev vendt, og at der forelå utilstrækkelig begrundelse. Det tredje anbringende vedrører Kommissionens urigtige bedømmelse, henholdsvis manglende overholdelse af de betingelser for støttens forenelighed, der fremgår af de relevante retsregler, at princippet om forbud mod forskelsbehandling blev tilsidesat, at bevisbyrden blev vendt, at der forelå utilstrækkelig begrundelse, og at argumentationen i den anfægtede beslutning var selvmodsigende.

A — *Det første anbringende vedrørende urigtig anvendelse af de i sagen relevante bestemmelser og tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik*

1. *Parternes argumenter*

42 Sagsøgeren gør gældende, at den anfægtede beslutning er vedtaget på et urigtigt retsgrundlag. Sagsøgeren bemærker, at artikel 3 i støttekodeksen, som undtagelse fra det almindelige princip om forbud mod tilskud eller anden støtte ydet af medlemsstaterne, der er fastsat i artikel 4, litra c), KS, bestemmer, at støtte til miljøbeskyttelse i overensstemmelse med bestemmelserne i bilaget til støttekodeksen og rammebestemmelserne kan være tilladt under visse nærmere betingelser. I denne henseende sondrer sagsøgeren mellem tre former for støtte, der skal anmeldes til Kommissionen af medlemsstaterne: for det første generelle investeringer og investeringer, der har til formål at forøge produktionskapaciteten, der ikke

er berettigede til støtte, for så vidt som de ikke er forenelige med fællesmarkedet, og som er omfattet af bestemmelserne i bilaget til støttekodeksen og rammebestemmelsernes punkt 3.2.1, tredje punktum ff., og punkt 3.2.3. For det andet blandede investeringer, der har til formål at forøge produktionskapaciteten og at beskytte miljøet, for hvilke de nationale myndigheder er forpligtede til at sondre mellem de omkostninger, der er forbundet med produktionsforøgelse, og dem, der vedrører miljøbeskyttelse, eftersom kun miljømæssige investeringer må nyde godt af støtte, i hvilket tilfælde de relevante bestemmelser er fastsat i bilaget til støttekodeksen. For det tredje rent miljømæssige investeringer, der er berettigede til støtte, såfremt de opfylder de betingelser, der er fastsat i rammebestemmelsernes punkt 3.2.1, første og andet punktum, og hvorpå de øvrige bestemmelser i rammebestemmelserne og bilaget til støttekodeksen ikke finder anvendelse.

43 Sagsøgeren bemærker, at denne klassificering ikke betyder, at de rent miljømæssige investeringer, som de italienske myndigheder har anmeldt til Kommissionen, falder uden for støttekodeksens anvendelsesområde. Ifølge sagsøgeren foretager støttekodeksens artikel 3 en dobbelt henvisning, dels til bilaget til støttekodeksen, dels til rammebestemmelserne, og denne henvisning er ikke kumulativ, men alternativ. Det ville således være logisk at indtage det standpunkt, at bilaget til støttekodeksen finder anvendelse på generelle og blandede investeringer, mens rent miljømæssige investeringer kun er dækket af rammebestemmelserne og ikke af bilaget til støttekodeksen. Sagsøgeren gør til støtte for sin argumentation gældende, at bilagets indledende afsnit fastslår, at dets bestemmelser alene finder anvendelse, når der foreligger et delvist sammenfald mellem støtte til miljøbeskyttelse og støtte til investeringer af generel karakter, og at litra c) i anden del af bilaget til støttekodeksen angiver, at sådanne investeringer alene skal undersøges på grundlag af deres overensstemmelse med de supplerende kriterier, der er fastsat i rammebestemmelserne.

44 Med henblik på at fastslå, at punkt 3.2.3 i rammebestemmelserne ikke finder anvendelse på rent miljømæssige investeringer, gør sagsøgeren gældende, at den i denne bestemmelse fastsatte sondring mellem støtte bestemt til at hjælpe virksomhederne til at tilpasse sig nye obligatoriske standarder, støtte med henblik

på at tilskynde virksomhederne til at gå videre, end de ifølge de obligatoriske standarder er forpligtede til, og støtte, hvor der ikke findes obligatoriske standarder, udelukkende er baseret på det tilladte støtteniveau og kun har betydning, når der ansøges om tilladelse til støtte på et niveau, der ligger mellem 16% og 30% af omkostningerne. Når støtteniveauet således er betydeligt lavere end den normale grænse på 15% — i denne sag var det på 7% — bliver den i punkt 3.2.3 foretagne sondring betydningsløs, og der er ikke behov for at foretage den yderligere analyse, som er fastsat i denne bestemmelse. Således sammenblandede Kommissionen ved anvendelsen af punkt 3.2.3 i rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse bestemmelserne vedrørende støttens forenelighed, der alene vedrører den støtte, der er omfattet af rammebestemmelsernes punkt 3.2.1, med de bestemmelser, der vedrører støttens intensitet.

45 Sagsøgeren gør således gældende, at eftersom den anmeldte støtte udelukkende tjente miljømæssige formål, var de bestemmelser, hvorpå Kommissionen burde have støttet den anfægtede beslutning, begrænset til kun at omfatte punkt 3.2.1, første og andet punktum, i rammebestemmelserne. Den anfægtede beslutning burde således ikke have taget bestemmelserne i bilaget til støttekodeksen eller punkt 3.2.1, tredje punktum ff., og punkt 3.2.3 i rammebestemmelserne i betragtning.

46 Endelig gør sagsøgeren gældende, at Kommissionens beslutning om ikke at anvende de relevante bestemmelser i rammebestemmelserne og derudover at anvende bilaget til støttekodeksen udgør en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.

47 Kommissionen gør gældende, at dette anbringende savner ethvert grundlag. Sagsøgeren foretager en urigtig gengivelse af de relevante retsregler, idet virksomheden foretager en kun delvis og urigtig gengivelse af de i denne sag anvendelige bestemmelser og navnlig bilaget til støttekodeksen. Den anfægtede beslutning er endvidere støttet på det korrekte retsgrundlag, og der er således ikke sket nogen tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.

2. *Rettens bemærkninger*

48 I denne sag er den anfægtede beslutning blevet vedtaget på grundlag af artikel 4, litra c), KS og under iagttagelse af bestemmelserne i støttekodeksen. Efter at have foretaget en bedømmelse af den anmeldte støtte i henhold til artikel 3 i støttekodeksen og de bestemmelser, hvortil denne artikel henviser, nemlig bilaget til støttekodeksen og rammebestemmelserne (jf. betragtning 22-24 til den anfægtede beslutning), kom Kommissionen til den konklusion, at denne støtte ikke opfyldte de i disse bestemmelser fastsatte betingelser for at tillade miljøstøtte inden for rammerne af EKSF-traktaten. Denne støtte var således uforenelig med fællesmarkedet og måtte ikke ydes (jf. betragtning 39 til den anfægtede beslutning og beslutningens artikel 1).

49 Det bemærkes indledningsvis, at støttekodeksen som undtagelse til det ved artikel 4, litra c), KS fastsatte forbudsprincip, hvorefter tilskud eller støtte til jern- og stålvirksomheder i hvilken som helst form er forbudt, og i henhold til artikel 95 KS fastsætter betingelserne, hvorunder støtte til fremstilling af stål, der finansieres af statsmidler, kan betragtes som forenelig med fællesmarkedets tilfredsstillende funktion.

50 Støtte, der ikke er omfattet af støttekodeksen, er således underlagt artikel 4, litra c), KS (Rettens dom af 24.10.1997, sag T-239/94, EISA mod Kommissionen, Sml. II, s. 1839, præmis 72, og af 16.12.1999, sag T-158/96, Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, Sml. II, s. 3927, præmis 60). Støttekodeksen bør endvidere fortolkes strengt, da den udgør en undtagelse til et forbudsprincip (jf. i denne retning Domstolens dom af 21.6.2001, forenede sager C-280/99 P — C-282/99 P, Moccia Irme m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 4717, præmis 40, og Rettens dom af 25.9.1997, sag T-150/95, UK Steel Association mod Kommissionen, Sml. II, s. 1433, præmis 114).

51 Herefter bemærkes, at artikel 3 i støttekodeksen bestemmer, at støtte til miljøbeskyttelse, der ydes inden for stålsektoren, kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, hvis den ydes i overensstemmelse med rammebestemmelserne »i overensstemmelse med de kriterier for deres anvendelse på EKSF's jern- og stålindustri, som er angivet i bilaget til [støttekodeksen]«.

52 Dette betyder, at de i rammebestemmelserne fastsatte regler, der finder anvendelse inden for rammerne af EF-traktaten, kan overføres på jern- og stålindustrisektoren, som henhører under EKSF-traktaten, såfremt de opfylder de kriterier for anvendelse, der er fastsat i bilaget til støttekodeksen. Det fremgår på særligt afgørende vis af dette bilags overskrift, at det fastlægger »kriterier[ne] for anvendelse af fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse på jern- og stålindustrien«. Således foreskriver støttekodeksen ikke, at reglerne i rammebestemmelserne automatisk skal anvendes på jern- og stålindustriens område (dommen i sagen UK Steel Association mod Kommissionen, præmis 100), men at der i bilaget hertil er fastsat betingelser for en sådan anvendelse.

53 I medfør af artikel 3 i støttekodeksen er de på denne sag anvendelige bestemmelser således dem, der er omfattet af bilaget til støttekodeksen, og dem, der fremgår af rammebestemmelserne, for så vidt som de er i overensstemmelse med de kriterier for anvendelse på EKSF's jern- og stålindustri, der er defineret i bilaget til støttekodeksen.

54 Bilaget til støttekodeksen indeholder to dele. Den første del vedrører støtte til virksomheder i forbindelse med tilpasning til nye bindende normer. Den anden del omfatter støtte for at tilskynde virksomhederne til at opnå en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse. Det fremgår i denne henseende af de af de italienske myndigheder foretagne anmeldelser af påtænkt støtte, af skrivelserne fra de italienske myndigheder af 15. februar 2000 samt af de italienske myndigheders

bemærkninger af 18. juli 2000 til beslutningen om at indlede undersøgelse, at de anmeldte investeringer havde til formål at tilskynde sagsøgeren til at opnå en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse og til at gå videre end, hvad de retligt forpligtende standarder foreskriver.

55 Således fremgik det af de italienske myndigheders bemærkninger til beslutningen om at indlede undersøgelse, at den til fordel for sagsøgeren anmeldte støtte vedrørte investeringer foretaget af dette selskab »med det formål at forbedre miljøbeskyttelsen i forhold til de tidligere opnåede resultater, der i øvrigt var i overensstemmelse med de gældende bestemmelser«.

56 Det fremhævedes ligeledes i disse bemærkninger, at udskiftningen af højovnens og stålværkets miljøudstyr »[var blevet] foretaget uafhængigt af udskiftningen af produktionsanlæggene (højovn og stålværkets konvertorer) med det ene formål at foretage væsentlig nedsættelse af udledninger i forhold til de gældende bestemmelser, som allerede tidligere blev efterlevet«.

57 I disse bemærkninger blev det endvidere gjort gældende, at »selskabet Lucchini [havde] truffet beslutning om at vælge betydeligt højere miljøbeskyttelsesniveauer uafhængigt af investeringerne i produktionen, der ikke krævede nogen investering i miljøbeskyttelsesanlæg for at være i overensstemmelse med de gældende normer for udledninger, og [at] alle de anmeldte investeringer derfor [burde] betragtes som yderligere investeringer«.

58 Derfor kan sagsøgeren ikke nyde godt af støtte, der er tildelt i henhold til den første del af bilaget til støttekodeksen, der omfatter »[s]tøtte til virksomheder i forbindelse med tilpasning til nye bindende normer«. Ligeledes, og som Kommissionen med

rette har bemærket, betyder den omstændighed, at den omhandlede støtte havde til formål at tilskynde sagsøgeren til at opnå en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse og til at gå videre end, hvad de retligt forpligtende standarder foreskriver, at de i denne sag relevante bestemmelser er dem, der fremgår af punkt 3.2.1 og 3.2.3.B i rammebestemmelserne, som nærmere præciseret og tilpasset EKSF's jern- og stålindustri ved den anden del af bilaget til støttekodeksen.

59 Det var således med rette, at Kommissionen vedtog den anfægtede beslutning på grundlag af artikel 4, litra c), KS og under iagttagelse af artikel 3 i støttekodeksen samt de bestemmelser, hvortil denne artikel henviser, dvs. bilaget til støttekodeksen og rammebestemmelserne.

60 Det følger heraf, at ingen af de af sagsøgeren fremførte argumenter er velbegrundede.

61 For det første er sagsøgerens opfattelse, hvorefter de anvendelige bestemmelser er forskellige, afhængig af de tre kategorier af investeringer, der kan anmeldes som statsstøtte, uden betydning. Denne opfattelse er i strid med ordlyden af artikel 3 i støttekodeksen, der bestemmer, at bilaget til støttekodeksen og rammebestemmelserne finder kumulativ anvendelse på den ovenfor beskrevne måde, uden at der på dette stadium sondres mellem forskellige typer af investeringer. Det kan således ikke lægges til grund, at den i artikel 3 i støttekodeksen foretagne henvisning til bilaget til støttekodeksen og til rammebestemmelserne ikke er kumulativ, men alternativ.

62 For det andet savner sagsøgerens bemærkning, hvorefter bilaget til støttekodeksen ikke finder anvendelse på investeringer, der er rent miljømæssige, ethvert retsgrundlag. Som anført ovenfor bestemmer artikel 3 i støttekodeksen, at støtte til miljøbeskyttelse til EKSF's jern- og stålindustri skal være i overensstemmelse med

både bilaget til støttekodeksen og rammebestemmelserne. I øvrigt kan sagsøgeren ikke påberåbe sig indledningen til bilaget til støttekodeksen, hvorefter »[Kommissionen i] alle miljøstøttesager [...] om nødvendigt [vil] træffe strenge forholdsregler for at undgå skjult generel investeringsstøtte til nye anlæg eller udstyr«, til støtte for dennes anbringende, hvorefter bilaget til støttekodeksen ikke finder anvendelse på rent miljømæssig støtte. Ovennævnte tekst fastslår blot nødvendigheden af, at Kommissionen i givet fald kontrollerer, at en investering, der er anmeldt som rent miljømæssig, ikke i praksis forfølger andre formål, der er forbudt i henhold til de anvendelige bestemmelser. Således er den anmeldte støtte, der er omfattet af EKSF-traktaten, åbenbart underlagt både de kriterier, der følger af rammebestemmelserne, og dem, der følger af bilaget til støttekodeksen.

63 For det tredje savner sagsøgerens bemærkning, hvorefter punkt 3.2.3 i rammebestemmelserne ikke finder anvendelse på investeringer, der er rent miljømæssige, ligeledes ethvert retsgrundlag. Denne bestemmelse fastlægger kriterier for støttens forenelighed og fastsætter et højeste niveau for støtteintensiteten under iagttagelse af investeringens formål, nemlig tilpasning til nye retligt forpligtende standarder (situation A), tilskyndelse til at gå videre end de nævnte retligt forpligtende standarder (situation B) eller miljøbeskyttelsesforanstaltninger, hvor der ikke findes retligt forpligtende standarder (situation C). Således betyder den omstændighed, der er gjort gældende af sagsøgeren, at den anmeldte støtte er lavere end støtteintensitetstærsklen på 15%, der er omfattet af situation A, ikke i sig selv, at situation B, der forudsætter en støtteintensitetstærskel på 30%, ikke finder anvendelse. Den anmeldte støtte vedbliver at have til formål at tilskynde sagsøgeren til at gå videre end, hvad de retligt forpligtende standarder foreskriver, og skal derfor bedømmes inden for rammerne af de i punkt 3.2.3.B i rammebestemmelserne fastsatte regler.

64 Det følger af det ovenstående, at de relevante retlige rammer ved bedømmelsen den omhandlede støtte, således som det fremgår af den anfægtede beslutning, omfatter artikel 3 i støttekodeksen og de bestemmelser, hvortil denne artikel henviser, nemlig bilaget til støttekodeksen og rammebestemmelserne.

65 Således er delanbringenderne vedrørende anvendelsen af en urigtig retlig ramme og vedrørende tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik ikke velbegrundede, og det første anbringende bør derfor forkastes i sin helhed.

o

B — *Det andet anbringende vedrørende Kommissionens urigtige bedømmelse for så vidt angår den anmeldte støttes manglende berettigelse samt de forhold, at princippet om forbud mod forskelsbehandling blev tilsidesat, at bevisbyrden blev vendt, og at begrundelsen var utilstrækkelig*

1. *Parternes argumenter*

66 Med dette anbringende anfægter sagsøgeren de vurderinger, der er indeholdt i betragtning 25-29, 35 og 39 til den anfægtede beslutning, vedrørende den anmeldte støttes manglende berettigelse.

67 Sagsøgeren bemærker indledningsvis, at Kommissionen begik en fejl, da den bemærkede, at de italienske myndigheder ikke havde påvist, at de anmeldte investeringer havde til formål at forbedre miljøbeskyttelsen. Det var med urette, at Kommissionen pålagde de italienske myndigheder bevisbyrden, da de beviser, hvis manglende forekomst var afgørende for den anfægtede beslutning, aldrig blev begæret fremlagt af de italienske myndigheder. Til forskel fra den ekspertrapport, der blev fremlagt af de italienske myndigheder på Kommissionens anmodning, fremsatte Kommissionen aldrig formel anmodning over for de italienske myndigheder om bevis for, at den anmeldte støtte havde til formål at forbedre miljøet, selv efter at de italienske myndigheder ved flere lejligheder havde gjort gældende, at denne støtte var af miljømæssig art. Det er kun i tilfælde, hvor der er fremsat en konkret anmodning om uddybende forklaringer eller supplerende oplysninger, som nationale myndigheder undlader at reagere på, at Kommissionen er berettiget til at konkludere, at disse myndigheder ikke har underbygget deres

påstande og ikke har fremlagt tilstrækkelige beviser til, at Kommissionen kan bedømme den pågældende sag (jf. i denne retning analogt Domstolens dom af 29.9.1996, sag C-241/94, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 4551, præmis 36 og 37).

68 Kommissionen svarer hertil, at sagsøgeren ikke har iagttaget den forpligtelse, der er omfattet af litra a) i den anden del af bilaget til støttekodeksen, der pålægger investoren at godtgøre, at denne har truffet en klar beslutning om at vælge højere normer, som kræver yderligere investeringer. Denne forpligtelse berettiges af de særligt strenge bestemmelser, der er gældende på området for støtte til miljøbeskyttelse inden for EKSF-sektoren. Ligeledes gælder det, at selv hvis det er med rette, at sagsøgeren henviser til punkt 3.2.1 i rammebestemmelserne, undlader virksomheden at fremlægge nogen som helst oplysninger, der kan godtgøre, at den er forpligtet til at bære ekstra omkostninger, der er strengt nødvendige for at nå de videregående miljøbeskyttelsesmæssige mål. Kommissionen gør derfor gældende, at det påhvilede sagsøgeren og de italienske myndigheder at bevise, at den støttemodtagende virksomhed havde truffet beslutning om at vælge strengere normer for miljøbeskyttelse, der indebar ekstra investeringer, at den anmeldte støtte ikke havde produktion som formål, at det var teknisk muligt fortsat at benytte det tidligere miljøbeskyttelsesudstyr gennem tilpasning til de nye produktionsanlæg, og, endelig, at betingelserne for godkendelse var opfyldt. I beslutningen om at indlede undersøgelse henviste Kommissionen til alle disse betænkeligheder, hvorfor både medlemsstaten og sagsøgeren kunne vurdere, hvilke beviser der skulle fremlægges, uden at det var nødvendigt at fremsætte en udtrykkelig anmodning om udfærdigelse af en konkret ekspertrapport.

69 Sagsøgeren gør derefter gældende, at det var med urette, at Kommissionen lagde til grund, at de anmeldte investeringer var nødvendige som følge af de eksisterende miljøbeskyttelsesanlægs alder og den manglende mulighed for at tilpasse dem det nye produktionsudstyr. Kommissionen drog konklusioner om anlæggenes alder uden at støtte sig på objektive forhold og uden at iagttage det i bilaget til støttekodeksen fastsatte princip for bedømmelse af graden af nedslidning af det omhandlede udstyr vedrørende anlæggets restlevetid. Ligeledes undlod Kommis-

sionen at tage hensyn til ekspertrapporten af 30. september 1999, som blev fremsendt af de italienske myndigheder på Kommissionens anmodning, som påviste, at miljøbeskyttelsesanlæggene havde en restlevetid svarende til eller over 25%. Det stod i øvrigt klart, at de gamle miljøbeskyttelsesanlæg fra et teknisk standpunkt var fuldt ud i stand til at bære forureningsbyrden fra det nye produktionsudstyr.

70 Vedrørende dette spørgsmål har sagsøgeren anmodet Retten om, at den som led i bevisoptagelsen og i henhold til artikel 65 og 66 i procesreglementet og artikel 25 i EKSF-statutten for Domstolen træffer bestemmelse om indhentelse af en sagkyndig erklæring med henblik på at påvise, at de gamle miljøbeskyttelsesanlæg var i stand til at fungere sideløbende med de nye produktionsanlæg, og dermed at kontrollere den anfægtede beslutnings lovlighed.

71 Til dette argument svarer Kommissionen, at sagsøgeren foretager en sammenblanding af den i litra b), nr. ii), i den første del af bilaget til støttekodeksen omfattede betingelse om krav om en restlevetid på mindst 25% for eksisterende anlæg med den omstændighed, at anlæggene er forældede, hvilket kan formå virksomhederne til at udskifte dem uafhængigt af deres restlevetid. I denne sag tog Kommissionen ekspertrapporten af 30. september 1999 i betragtning, og den tvivlede ikke på konstateringerne, hvorefter restlevetiden for anlæggene var mindst 25%. Imidlertid er den anfægtede beslutning ikke støttet på den manglende opfyldelse af denne betingelse, men på den omstændighed, at anlægget var forældet og under alle omstændigheder ville være blevet udskiftet i forbindelse med den foretagne renovering af produktionsanlæggene. Den anfægtede beslutning fandt det ikke troværdigt, at virksomheden kunne renovere samtlige sine produktionsanlæg og samtidig lade de gamle miljøbeskyttelsesanlæg forblive i funktion, da der ikke forelå noget bevis for, at dette var muligt i teknisk henseende.

72 I denne henseende bemærker Kommissionen, at de italienske myndigheders skrivelse af 15. februar 2000 angiver, at der ikke var blevet truffet bestemmelse

om investeringerne i produktionen på grund af nedslidning, men på grund af forældelse, da disse anlæg ikke længere levede op til produktionskravene. Det fremgår i øvrigt af ekspertrapporten af 30. september 1999, at de miljømæssige investeringer bestod i at udskifte, udbygge eller ændre en del af produktionsanlægget. På intet tidspunkt under den administrative procedure eller under sagen for Retten har sagsøgeren været i stand til at forklare det økonomiske og produktionsmæssige ræsonnement, der ville have ført til genbrug af det gamle miljøbeskyttelsesudstyr, når de produktionsanlæg, som det var en del af, blev udskiftet.

73 For så vidt angår sagsøgerens begæring om bevisoptagelse er det Kommissionens opfattelse, at den ikke har betydning for sagens afgørelse, eftersom Retten ikke kan erstatte Kommissionens bedømmelse med sin egen og nå en anden konklusion, når henses til Kommissionens vide skønsbeføjelse (kendelse afsagt af formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling den 2.4.1998, sag T-86/96 R, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen og Hapag Lloyd mod Kommissionen, Sml. II, s. 641, præmis 74).

74 Sagsøgeren gør endelig gældende, at den af Kommissionen i betragtning 28 til den anfægtede beslutning foretagne bedømmelse, hvorefter investeringen ikke var støtteberettiget, da selskabet var forpligtet til at foretage nye investeringer til miljøbeskyttelse på grund af virksomhedens placering i et større beboelsesområde, og at sådanne investeringer således var nødvendige fra et økonomisk standpunkt for at sikre, at sagsøgeren kunne udføre sine aktiviteter, ligeledes er behæftet med alvorlige fejl og er udtryk for forskelsbehandling.

75 Ifølge sagsøgeren var der ikke grundlag for denne vurdering, da virksomheden ikke ville være retligt forpligtet til at indstille sine aktiviteter, såfremt den ikke havde foretaget miljømæssige arbejder, idet den allerede efterlevede de gældende miljøbestemmelser. Endvidere er skrivelsen fra de italienske myndigheder af 15. februar 2000, hvoraf de oplysninger, som Kommissionen henviser til, fremgår, blevet

fortolket urigtigt, da det ikke fremgår af denne skrivelse, at virksomhedens sameksistens med Piombinos centrum ikke længere ville være mulig uden de anmeldte investeringer, men blot, at gennemførelsen af miljøbeskyttelsesinvesteringer senere ville kunne virke fremmende for en sådan sameksistens.

76 Sagsøgeren rejser i øvrigt spørgsmålet om, hvorvidt der findes andre sager, hvor det princip, Kommissionen har henvist til i betragtning 28 til den anfægtede beslutning, er blevet benyttet. Ifølge sagsøgeren udgør Kommissionens beslutning 2000/66/EKSF af 28. oktober 1998 om den støtte, som Italien påtænker at yde stålvirksomheden Acciaierie di Bolzano SpA (EFT 2000 L 23, s. 65), den eneste præcedens. Denne sag blev afgjort i den modsatte retning af, hvad Kommissionen med den anfægtede beslutning traf bestemmelse om. Der er således ved den anfægtede beslutning sket alvorlig forskelsbehandling i forhold til andre lignende sager.

77 Kommissionen svarer hertil, at sagsøgeren sammenblander de principper, der finder anvendelse på støtte med henblik på at tilpasse eksisterende anlæg retligt forpligtende standarder, og dem, der finder anvendelse på støtte til at tilskynde virksomhederne til at gå videre end disse standarder kræver. I denne sag forelå der ikke nogen nye retligt forpligtende standarder, og det afgørende forhold, der skulle tages i betragtning, var således den omstændighed, at virksomheden var underlagt et stærkt socialt pres for at foretage de omhandlede investeringer for at kunne fortsætte med produktionen i Piombino. I øvrigt er sagen vedrørende stålvirksomheden Acciaierie di Bolzano ikke sammenlignelig med dette tilfælde, da virksomheden i den nævnte sag havde fremlagt bevis for, at den havde foretaget »langt større investeringer« end nødvendigt i forhold til de gældende miljøkrav.

78 Sagsøgeren gør i øvrigt gældende, at den anfægtede beslutning ikke er tilstrækkeligt begrundet, eftersom Kommissionen hverken har anført de grunde eller objektive omstændigheder, der førte til, at den konkluderede, at de anmeldte investeringer havde forbindelse til produktionen og ikke vedrørte miljøbeskyttelse. Den anfægtede beslutning bestrider således blot, at de anmeldte investeringer havde det af de italienske myndigheder anførte miljømæssige formål uden at begrunde sin uenighed og uden at fremlægge andre tekniske forhold, der kan anfægte den af de italienske myndigheder fremlagte ekspertrapport, der godtgør, at de anmeldte foranstaltninger

var af miljømæssig art. På samme måde er i den anfægtede beslutning ikke anført grundene til, at de gamle miljøbeskyttelsesanlæg under alle omstændigheder skulle udskiftes, og grundene til, at disse anlæg i teknisk forstand ikke var kompatible med det nye produktionsudstyr. Endelig er det i den anfægtede beslutning ikke anført, hvorledes de italienske myndigheders svar nærmere var utilstrækkelige. For så vidt som disse dokumenter var blevet forelagt Kommissionen, kunne denne ikke undlade at tage dem i betragtning og burde have taget stilling til dem ved enten at godkende de af de italienske myndigheder fremførte standpunkter eller ved formelt at have afvist dem i overensstemmelse med Kommissionens forpligtelse til at tage stilling til de indsigelser og bemærkninger, som fremføres af en medlemsstat (Rettens dom af 15.6.2000, forenede sager T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 — T-607/97, T-1/98, T-3/98 — T-6/98 og T-23/98, Alzetta m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2319, præmis 105).

79 Kommissionen gør gældende, at begrundelsespligten ikke er absolut, og at den ikke er forpligtet til at behandle alle de faktiske og retlige spørgsmål, der er fremført af de berørte parter, men alene skal tage hensyn til alle relevante oplysninger i sagen. Endvidere fører en fejl i begrundelsen ikke altid til annullation, når resten af begrundelsen udgør et tilstrækkeligt grundlag for retsaktens vedtagelse (Domstolens dom af 20.10.1987, sag 119/86, Spanien mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 4121). I denne henseende gør Kommissionen gældende, at den ikke kan kritiseres for ikke i denne sag at have fremført nødvendige begrundelser for forhold, der ikke er omfattet af de relevante retsregler eller for omstændigheder, som det ikke påhviler Kommissionen, men medlemsstaten og den støttemodtagende virksomhed at bevise. Under alle omstændigheder gav Kommissionen i beslutningen om at indlede undersøgelse en fuldstændig og detaljeret redegørelse for sine forbehold og anførte de punkter, vedrørende hvilke de italienske myndigheder og sagsøgeren skulle fremlægge de nødvendige beviser, hvilket de ikke gjorde.

2. *Rettens bemærkninger*

a) Indledende betragtninger

80 Med hensyn til et annullationssøgsmål til prøvelse af en beslutning, vedtaget af Kommissionen i henhold til EKSF-traktaten, bestemmer artikel 33, andet punktum,

KS, at Rettens »prøvelsesret [...] dog ikke [omfatter] skønnet vedrørende den situation, der er en følge af de økonomiske kendsgerninger eller omstændigheder, på basis af hvilke de nævnte beslutninger eller henstillinger er blevet til, medmindre det påstås, at Kommissionen har gjort sig skyldig i magtfordrejning eller åbenbart har tilsidesat bestemmelserne i [EKSF-traktaten] eller enhver retsregel vedrørende dens gennemførelse«.

81 Kommissionen har i betragtning 24 til den anfægtede beslutning lagt til grund, at denne sag skulle vurderes i forhold til de kriterier, der er anført i litra a) i den anden del af bilaget til støttekodeksen, der ligeledes henviser til de i litra b), nr. ii), i den anden del af bilaget til støttekodeksen anførte kriterier. Det skal i denne henseende bemærkes, at de i disse bestemmelser fastsatte kriterier er de nedenfor anførte. For det første, når virksomheder vælger at udskifte deres anlæg, kan de omhandlede investeringer i princippet ikke være genstand for støtte til miljøbeskyttelse, hvis de af økonomiske grunde eller som følge af det eksisterende anlægs alder er nødvendige. Restlevetiden for de eksisterende anlæg skal udgøre mindst 25% af deres samlede levetid. For det andet skal den omhandlede støtte tilskynde virksomheden til at opnå en »betydelig højere grad« af miljøbeskyttelse. Denne betydelig højere grad af miljøbeskyttelse kan udmøntes i, at investoren påviser, at denne har truffet en klar beslutning om at vælge højere normer, som krævede ekstra investeringer, dvs. at der fandtes en løsning med lavere omkostninger, som ville have opfyldt de nye miljønormer.

82 I øvrigt er i punkt 3.2.1 i rammebestemmelserne fastsat et princip, hvorefter »støtte, der tilsyneladende går til miljøbeskyttelsesforanstaltninger, men som reelt går til generelle investeringer«, ikke er omfattet af rammebestemmelserne. I dette punkt anvendes således samme fremgangsmåde som den, der er fastsat ved det første af de i bilaget til støttekodeksen indeholdte kriterier, der er anført ovenfor.

83 Det skal ligeledes bemærkes, at det, når Kommissionen beslutter at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, påhviler medlemsstaten og den potentielle støttemodtager at fremsætte deres argumenter for, at den påtænkte støtte er

omfattet af de undtagelser, som er fastsat i traktaten, idet formålet med denne procedure netop er at gøre det muligt for Kommissionen at opnå fuld oplysning om alle sagens momenter (jf. analogt Domstolens dom af 20.3.1984, sag 84/82, Tyskland mod Kommissionen, Sml. s. 1451, præmis 13).

84 Selv om Kommissionen er forpligtet til at formulere sin tvivl med hensyn til støttens forenelighed, når den indleder en formel procedure, således at medlemsstaten og de interesserede parter kan tilrettelægge deres forsvar bedst muligt, påhviler det ikke desto mindre støtteyderen og i givet fald støttemodtageren at fjerne denne tvivl og at godtgøre, at hans investering opfylder betingelsen for støttetildeling (jf. i denne retning og analogt Domstolens dom af 22.3.2001, sag C-17/99, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 2481, præmis 41 og 45-49). Det påhvilede således de italienske myndigheder og sagsøgeren at bevise, at de omhandlede investeringer var berettigede til støtte til miljøbeskyttelse, og at de navnlig havde det miljømæssige formål, som kræves i henhold til rammebestemmelserne og bilaget til støttekodeksen (jf. i denne retning og analogt Domstolens dom af 14.9.1994, forenede sager C-278/92 — C-280/92, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4103, præmis 49, og af 19.9.2002, sag C-113/00, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 7601, præmis 70).

85 Kommissionen lagde i den anfægtede beslutning til grund, at de af Lucchini foretagne investeringer i koksværket, stålværket og højovnene ikke var berettigede til støtte til miljøbeskyttelse, fordi de var betingede eller udgjorde en konsekvens af investeringer, der var nødvendige for produktionen, og fordi de italienske myndigheder ikke har godtgjort, at investeringerne var en følge af en beslutning, virksomheden frivilligt havde vedtaget, om at forbedre miljøbeskyttelsen (betragtning 29). Kommissionen støttede sig i denne henseende på følgende forhold: Investeringerne blev foretaget som følge af nødvendigheden af at sikre den fortsatte aktivitet midt i et tætbefolket område (betragtning 28), og det var, eftersom udskiftningen af produktionsanlægget blev foretaget, da det var teknologisk forældet, vanskeligt at godtage, at det gamle miljøbeskyttelsesudstyr kunne bibeholdes og anvendes sammen med det nye produktionsanlæg (betragtning 26 og 29).

b) Hvorvidt de anmeldte investeringer til miljøbeskyttelse havde til formål, at virksomheden kunne fortsætte sin aktivitet, henset til dens placering midt i et tætbefolket område

86 Det anføres i den anfægtede beslutning, at de italienske myndigheder har angivet, at forbedringen af miljøbeskyttelsen havde vist sig nødvendig allerede inden gennemførelsen af planen for investering i modernisering og rationalisering af produktionsanlæggene, eftersom værket ligger i et tætbefolket område. Kommissionen kunne således ifølge den anfægtede beslutning kun konkludere, at »miljøinvesteringerne var nødvendige, for at virksomheden kunne fortsætte sin økonomiske aktivitet, hvorved den afgørende årsag til investeringerne var af økonomisk art« (betragtning 28).

87 Imidlertid medfører den omstændighed, at sagsøgerens virksomhed ligger i et tætbefolket område, på ingen måde, at der af »økonomiske årsager« skal foretages nye investeringer, da den eneste forpligtelse, der hvilede på sagsøgeren, var at overholde de eksisterende standarder. Det er inden for denne ramme, at man skal forstå de italienske myndigheders udtalelse til Kommissionen i forbindelse med den administrative procedure, hvorefter sagsøgeren ønskede at gå videre end de retligt forpligtende standarder for at gøre det muligt for »stålproduktion og den hermed forbundne beskæftigelse at sameksistere med den ledsagende sociale virkelighed« (første anmeldelse af den første påtænkte støtte, punkt 9, første afsnit). Det er i denne henseende ubestridt, at de eksisterende anlæg på Piombino-værket overholdt de gældende standarder.

88 Kommissionen kan således ikke på baggrund af sagsøgerens villighed til at gå videre end de retligt forpligtende standarder gennem en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse, som svar på de bekymringer, som nærredes af den befolkning, som var bosiddende i nærheden af virksomheden, udlede, at disse »investeringer under alle omstændigheder ville have været nødvendig af økonomiske grunde« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i litra b), nr. ii), i den første del af bilaget til støttekodeksen.

89 Som følge heraf og uden, at det er nødvendigt at tage stilling til den påståede tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling i forhold til sagen vedrørende l'Acciaierie di Bolzano, skal det konkluderes, at Kommissionen, da den i betragtning 28 til den anfægtede beslutning fastslog, at eftersom værket ligger i et tætbefolket område, var miljøinvesteringerne nødvendige, for at virksomheden kunne fortsætte sin økonomiske aktivitet, hvorved den afgørende årsag til investeringerne var af økonomisk art, med urette lagde et kriterium til grund, som ikke findes blandt de til dette formål anvendelige kriterier. Som følge heraf er den anfægtede beslutning behæftet med en retlig fejl.

c) Hvorvidt investeringerne i miljøbeskyttelse var betingede eller udgjorde en konsekvens af investeringer, der var nødvendige for produktionen, de af de italienske myndigheder fremlagte beviser, muligheden for en mindre omkostningskrævende løsning

i) Investeringerne i koksværket

— Hvorvidt investeringerne i koksværket var betingede eller udgjorde en konsekvens af investeringer, der var nødvendige for produktionen

90 Det skal indledningsvis bemærkes, at investeringsprogrammet for modernisering og rationalisering af produktionsanlæggene, som gennemførtes på Piombino-værket i 1997, som det er anført i præmis 18 ovenfor, vedrørte dels udskiftning af højovnen med en ny i anlæggene til fremstilling af råjern (tiende betragtning), dels udskiftning af de på stålværket eksisterende konvertorer med nye konvertorer (betragtning 11). Koksværket var ikke berørt af de produktionstiltag, Kommissionen blev underrettet om ved skrivelse af 10. december 1997 i forbindelse med de to erklæringer fra de italienske myndigheder vedrørende påtænkte investeringer i produktionen på dette værk.

91 Kommissionen lagde i beslutningen om at indlede undersøgelse til grund, at det var tvivlsomt, at de anmeldte investeringer for så vidt angik koksværket — nemlig bl.a. det nye anlæg for kultransport på et miljøvenligt transportbånd, anlæggene til indføring af kul i ovnene, forsegling af ovnene ved hjælp af en særlig keramisk sammensvejsning, de nye låger til kokskamrene, den ekstra elektriske kabine og tilpasningerne i ordningen for opladning af batteriet til de 27 ovne i koksværket — udgjorde investeringer, der udelukkende havde miljøbeskyttelse til formål, og ikke havde indvirkning på produktionsprocessen (jf. s. 9, venstre spalte, tredje afsnit, andet punktum, i beslutningen om at indlede undersøgelse). Hermed hævdede Kommissionen ikke, at disse investeringer havde til formål at udskifte produktionsanlæggene i koksværket, men tvivlede på, at deres formål udelukkende var af miljøbeskyttelsesmæssig karakter og deres manglende indvirkning på produktionsprocessen.

92 Det er imidlertid Rettens opfattelse, at et sådant ræsonnement ikke er relevant i forhold til den retlige ramme, der finder anvendelse, når henses til, at uanset, at bilaget til støttekodeksen forbyder støtte til investering, der under alle omstændigheder ville have været nødvendig af økonomiske grunde eller som følge af alderen på det eksisterende anlæg, forbyder dette bilag ikke støtte til investeringer, der kan have indvirkning på produktionsprocessen. I et sådant tilfælde foreskriver bilaget blot, at enhver fordel med hensyn til lavere produktionsomkostninger skal fratrækkes. For at være berettiget til miljøbeskyttelsesstøtte er det således hverken nødvendigt, at anmeldte investeringer udelukkende tjener miljøbeskyttelsesformål, og at alle andre formål er udelukkede, eller at investeringerne ikke har nogen konsekvenser for produktionskapaciteten. En investering, der forfølger et miljøbeskyttelsesformål, kan ikke erklæres uberettiget alene på grund af den omstændighed, at den kan have indvirkning på produktionen.

93 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at den anfægtede beslutning ikke lagde denne argumentation til grund, idet den blot antog, at investeringen i koksværket — på samme måde som for de øvrige af de italienske myndigheder anmeldte investeringer vedrørende sagsøgeren — blev gennemført som betingelse for eller konsekvens af investeringer, der var nødvendige for produktionen. Denne begrundelse præciseres af beslutningen om at indlede undersøgelse, hvori det er anført, at selv om de anmeldte investeringer ikke direkte var forbundet med det nye

produktionsudstyr, var de nødvendige for at sikre den langsigtede virkning af investeringerne i modernisering og udvidelse af produktionsanlæggene eller for at modsvare den nye produktionskapacitet, der var blevet installeret (jf. s. 3, venstre spalte, næstsidste afsnit, andet punktum, i beslutningen om at indlede undersøgelse).

94 Det er imidlertid Rettens opfattelse, at det var med urette, at den anfægtede beslutning lagde til grund, at investeringerne i koksværket var blevet foretaget som betingelse for eller konsekvens af investeringer, der var nødvendige for produktionen. Det fremgår af indholdet af de af de italienske myndigheder afgivne erklæringer vedrørende påtænkte investeringer i produktionen på Piombino-værket, der er nævnt ovenfor, at koksværket ikke var berørt af disse investeringer i produktionen til forskel fra højovnen og stålværket. Hermed er den anfægtede beslutning på dette punkt urigtig, idet koksværket ikke var genstand for investeringer i produktionen.

95 Det skal i øvrigt bemærkes, at selv om den anfægtede beslutning og beslutningen om at indlede undersøgelse skulle fortolkes således, at investeringerne i koksværket var den nødvendige betingelse for eller konsekvens af renoveringen af produktionsanlæggene i højovnen og stålværket, skal det konstateres, at hverken den anfægtede beslutning eller beslutningen om at indlede undersøgelse indeholder en forklaring, der kan retfærdiggøre en sådan bedømmelse, og at den anfægtede beslutning således ville være utilstrækkeligt begrundet.

96 Selv om den anfægtede beslutning og beslutningen om at indlede undersøgelse skulle fortolkes således, at investeringerne i koksværket var den nødvendige betingelse for eller konsekvens af renoveringen af produktionsanlæggene generelt, skal det endelig bemærkes, at Kommissionen under den administrative procedures forløb har modtaget udførlige forklaringer fra de italienske myndigheder vedrørende den miljømæssige karakter af de forskellige investeringer vedrørende koksværket, bl.a. vedrørende den måde, hvorpå disse investeringer skulle mindske udledninger af røggas og støv, og at Kommissionen i lyset af disse forklaringer ikke uden nogen begrundelse kan begrænse sig til at bemærke, at investeringerne i koksværket blev

gennemført som betingelse for eller konsekvens af investeringer, der var nødvendige for produktionen. Det skal i denne henseende bemærkes, at det fremgår af bilaget til støttekodeksen, at Kommissionen gør brug af uafhængige eksperter, når den undersøger statsstøtte til miljøbeskyttelse, hvilket burde have gjort det muligt for Kommissionen at have præciseret sin argumentation på dette punkt.

— Spørgsmålet om de af de italienske myndigheder fremlagte beviser

97 Det er endvidere Rettens opfattelse, at det er med urette, at det i den anfægtede beslutning er anført, at de italienske myndigheder ikke havde fremlagt noget bevis for at godtgøre, at investeringerne til miljøbeskyttelsesformål i koksværket svarede til den beslutning, virksomheden frivilligt havde vedtaget, om at forbedre miljøbeskyttelsen. Det fremgår af flere af de dokumenter, som de italienske myndigheder har fremlagt under den administrative procedure, at disse myndigheder ved flere lejligheder har givet Kommissionen oplysninger, der viser sagsøgerens vilje til på koksværket at anvende strengere miljømæssige standarder end de retligt forpligtende standarder for at opnå en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse.

98 Således indeholdt de af de italienske myndigheder foretagne anmeldelser af den første og anden påtænkte støtte den 16. marts og 29. november 1999 en beskrivelse af de påtænkte investeringer i koksværket (jf. punkt 9 i skrivelser af 16.3. og 29.11.1999) samt en redegørelse for de miljømæssige fordele, som ville kunne opnås som følge af investeringerne (jf. punkt 10 i skrivelsen af 16.3.1999 og punkt 10 i skrivelsen af 29.11.1999).

99 Som svar på Kommissionens udtrykkelige anmodning af 19. april 1999 om at få oplyst niveauerne for miljøforurening fra de eksisterende anlæg samt de niveauer, der ville følge af de påtænkte foranstaltninger i forhold til de gældende retligt forpligtende standarder, fremlagde de italienske myndigheder ligeledes de ønskede

oplysninger i bilaget til deres skrivelse af 29. november 1999. Dette bilag indeholdt en detaljeret tabel vedrørende koksværket og angav for hver af de investeringer, der skulle foretages, for det første de udledningsnormer, der skal være opfyldt i henhold til de retligt forpligtende standarder, for det andet niveauet for forurenende udledninger fra de eksisterende anlæg, og for det tredje niveauet for forurenende udledninger efter gennemførelsen af de anmeldte investeringer. Disse oplysninger er gengivet i beslutningen om at indlede undersøgelse. Det fremgår af denne tabel, dels at de eksisterende anlæg i koksværket var i overensstemmelse med de retligt forpligtende standarder for forurenende udledninger, dels at disse efter de påtænkte foranstaltninger var lavere end de ved de eksisterende anlæg opnåede niveauer og således også lavere end de retligt forpligtende standarder.

100 Som svar på en anden anmodning fra Kommissionen den 19. april 1999, hvorefter der skulle udfærdiges en uafhængig eksperterklæring for at fastslå, at de anmeldte investeringer ikke svarede til investeringer, som det under alle omstændigheder ville være nødvendigt at foretage henset til anlæggenes alder, og at disse anlægs levetid stadig var tilstrækkelig lang (ifølge bilaget til støttekodeksen mindst 25%), fremsendte de italienske myndigheder ekspertrapporten. Af denne fremgik det, at de af den anmeldte støtte berørte anlægs levetid oversteg 25%. Rapporten indeholdt endvidere en undersøgelse af alle de påtænkte arbejder med henblik på at afklare forholdene forud for foranstaltningerne og forholdene efter foranstaltningerne. I forbindelse med denne undersøgelse blev det klart beskrevet, hvori hver enkelt foranstaltning bestod, og hvilke forbedringer der ville blive opnået som følge af investeringerne.

101 Som svar på en efterfølgende anmodning fra Kommissionen den 17. januar 2000 om at få oplyst de niveauer for miljøforurening, som ville følge af de påtænkte foranstaltninger vedrørende koksværket som led i den anden påtænkte støtte i forhold til de retligt forpligtende standarder og i forhold til de tidligere foretagne investeringer samt oplysning om, hvilken type tilpasning der var foretaget i hver enkelt anlæg, fremsendte de italienske myndigheder endelig i deres skrivelse af 15. februar 2000 de ønskede oplysninger. Beslutningen om at indlede undersøgelse (»Investeringernes indvirkning på miljøet«, tabel 1) gengiver for de forskellige investeringer, der var planlagt for koksværket, for det første niveauet for forurenende udledninger, der skal være opfyldt i henhold til de retligt forpligtende

standarder, for det andet niveauet for forurenende udledninger før de i den første påtænkte støtte omhandlede investeringer, for det tredje niveauet for forurenende udledninger efter gennemførelsen af de i den første påtænkte støtte omhandlede investeringer, og for det fjerde niveauet for forurenende udledninger efter gennemførelsen af de i den anden påtænkte støtte anmeldte investeringer. Det fremgår af nævnte tabel, at udledningerne fra før gennemførelsen af den første påtænkte støtte til efter gennemførelsen af den anden påtænkte støtte blev nedsat med ca. 25%.

102 Hverken i beslutningen om at indlede undersøgelse eller i den anfægtede beslutning har Kommissionen fremsat nogen argumenter, der kan tilbagevise de beviser, de italienske myndigheder har fremlagt, som på detaljeret og kvantificerbar vis redegør for de i miljømæssig henseende forskellige bidrag, der fulgte af de for koksværket påtænkte investeringer.

103 Således er den anfægtede beslutning utilstrækkeligt begrundet, idet den uden at have gennemgået de ovennævnte forhold fastslår, at de italienske myndigheder ikke havde fremlagt noget bevis for at godtgøre, at investeringerne til miljøbeskyttelsesformål i koksværket svarede til den beslutning, virksomheden frivilligt havde vedtaget, om at forbedre miljøbeskyttelsen.

— Muligheden for en mindre omkostningskrævende løsning

104 For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt der fandtes en mindre omkostningskrævende løsning, eller om det gamle miljøbeskyttelsesudstyr kunne have været anvendt sammen med »det nye produktionsanlæg«, er det tilstrækkeligt at bemærke, at koksværket til forskel fra højovnen og stålværket ikke var berørt af de af de italienske myndigheder til Kommissionen den 10. december 1997 anmeldte investeringer i produktionen.

105 I mangel af sådanne investeringer i produktionen og henset til det gamle miljøudstyr i koksværkets restlevetid, som bekræftet i den på Kommissionens anmodning fremlagte ekspertrapport, samt de af de italienske myndigheder fremlagte oplysninger med det formål at sammenligne niveauerne for miljøforurening før og efter de anmeldte investeringer, kunne disse myndigheder således med føje gøre gældende, at koksværkets miljøbeskyttelsesudstyr fortsat var funktionsdygtigt, og at det således udgjorde den mindst omkostningskrævende løsning til opfyldelse af de gældende miljøstandarder. Under disse omstændigheder påhvilede det Kommissionen at godtgøre, at det gamle miljøbeskyttelsesudstyr ikke var funktionsdygtigt.

106 Den anfægtede beslutning er derfor utilstrækkeligt begrundet, idet den fastslår, at »[d]et [...] ikke på nogen måde [er] godtgjort, at [...] det gamle anlæg virkelig ville have kunnet være anvendt sammen med det nye produktionsanlæg« (betragtning 26 til den anfægtede beslutning), eller at »det vanskeligt [kan] menes, at miljøbeskyttelsesudstyret til hovedproduktionsanlægget, når dette blev udskiftet, fortsat ville kunne benyttes på normal vis« (betragtning 27).

— Hvorvidt investeringerne i koksværket gjorde det muligt at opnå en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse

107 Det anføres i den anfægtede beslutning (betragtning 35), at den højere grad af miljøbeskyttelse, der var en følge af den anden plan for påtænkte investeringer, der blev anmeldt i november 1999, skal sammenlignes med den højere grad af miljøbeskyttelse, der var en følge af den første plan for påtænkte investeringer, der blev anmeldt i marts 1999, og ikke med den grad af beskyttelse, der forelå forud for den første plan. Den anfægtede beslutning gør i denne henseende gældende, at »[d]e italienske myndigheder [...] imidlertid ikke [har] anmeldt [den] anden del af investeringerne som et vedhæng til den første anmeldelse«, og at de italienske myndigheder selv »[har] taget de forureningsniveauer, der var opnået ved de

investeringer, der var anmeldt i marts [1999], som udgangspunkt«. Det fastslås på dette grundlag i den anfægtede beslutning, at de som følge af den anden påtænkte støtte opnåede forbedringer ikke var væsentlige, hvilket betyder, at de ved den anden påtænkte støtte anmeldte investeringer ikke er berettigede til miljøstøtte.

108 Denne argumentation er ikke begrundet i de faktiske omstændigheder. Det er ukorrekt at anføre, at de italienske myndigheder ikke havde anmeldt anden del af investeringerne som et vedhæng til den første anmeldelse, eftersom den første påtænkte støtte oprindelig var blevet anmeldt den 16. marts og atter præsenteredes den 29. november 1999 sammen med den anden påtænkte støtte. De to planer er indbyrdes forbundne. Såvel den første som den anden påtænkte støtte har nemlig til formål at eliminere udslip af kulstøv og røggas. For at eliminere støv var det med de to planer hensigten at installere nyt miljøbeskyttelsesudstyr ved ovnladeren og kultragten (aktion A.4 i den første påtænkte støtte og aktion A.1 i den anden påtænkte støtte). For ligeledes at eliminere udledningen af røggas var det med de to planer hensigten at installere nyt miljøbeskyttelsesudstyr i tilslutning til kokskamrenes låger (aktion A.6-A.8 i den første påtænkte støtte og aktion A.3-A.6 i den anden påtænkte støtte).

109 Som svar på de spørgsmål, som Kommissionen stillede den 17. januar 2000 vedrørende de foranstaltninger, der inden for rammerne af den anden påtænkte støtte var planlagt for koksværket, angav de italienske myndigheder endvidere i deres skrivelse af 15. februar 2000, at »foranstaltningen vedrørende koksværket, der planlægges gennemført som led i den omhandlede plan, sker i forlængelse af den tidligere anmeldte foranstaltning (nr. 145/99)«, og denne aktion, selv om den var blevet vedtaget efterfølgende og uafhængigt, havde »til formål at optimere de resultater, der var opnået inden for rammerne af de tidligere aktioner gennem yderligere nedsættelse af de forureningsniveauer, der er en følge af udledninger, der ikke har kunnet undgås«. De italienske myndigheder har ligeledes i deres bemærkninger til beslutningen om at indlede undersøgelse anført, at »selv om de er blevet anmeldt ad to omgange, er miljøinvesteringerne i koksværket blevet gennemført inden for rammerne af et samlet program, og de resultater, for så vidt angår udledningsgrænser, der skal sammenlignes med de tidligere forhold, er derfor

dem, der er anført vedrørende situationen efter den seneste investerings gennemførelse« (skrivelse af 18.7.2000, s. 5).

110 Det kan desuden heller ikke i den anfægtede beslutning anføres, at de italienske myndigheder har taget de forureningsniveauer, der var opnået ved de investeringer, der var anmeldt i marts 1999, som udgangspunkt uden samtidig at tage den omstændighed i betragtning, at de italienske myndigheder hermed blot meddelte Kommissionen de oplysninger, som den havde anmodet om. De italienske myndigheder havde ved skrivelse af 15. februar 2000 udfærdiget en tabel, der indeholdt detaljerede oplysninger om de niveauer for udledning af forurening, der skulle opnås for at opfylde de retligt forpligtende normer, niveauerne efter den første og anden plan, som svar på den anmodning, der var fremsat af Kommissionen i dennes skrivelse af 17. januar 2000.

111 Den anfægtede beslutning er følgelig utilstrækkeligt begrundet, idet den begrænser sig til at lægge til grund, at resultatet af investeringerne for så vidt angår den ved den anden påtænkte støtte opnåede højere grad af miljøbeskyttelse skal sammenlignes med de ved den første påtænkte støtte opnåede resultater og forholdene forud for den første påtænkte støtte, uden samtidig at angive de betragtninger, der fik Kommissionen til at bestride de begrundelser, som de italienske myndigheder havde anført inden for rammerne af den administrative procedure.

— Konklusion for så vidt angår koksværket

112 Det fremgår af ovenstående, at den anfægtede beslutning, for så vidt som den vedrører de af de italienske myndigheder anmeldte investeringer vedrørende koksværket, er urigtig af følgende grunde.

113 For det første er bemærkningen, hvorefter investeringerne i miljøbeskyttelse blev gennemført som betingelse for eller konsekvens af investeringer, der var nødvendige

for produktionen, for så vidt angår koksværket urigtig på grund af den omstændighed, at der ikke foreligger investeringer i produktionen vedrørende dette anlæg, der er anmeldt af de italienske myndigheder, ligesom den er utilstrækkeligt begrundet for så vidt angår artikel 15 KS, eftersom det ikke fremgår af den anfægtede beslutning, hvorfor investeringerne i koksværket, under hensyn til de forklaringer, som de italienske myndigheder havde givet vedrørende dette punkt, har kunnet gennemføres som nødvendig betingelse for eller konsekvens af renoveringen af produktionsanlæggene i højovnen og stålværket eller som betingelse for eller konsekvens af nødvendige investeringer i produktionsanlæggene generelt.

114 For det andet er bemærkningen, hvorefter de italienske myndigheder ikke havde fremlagt noget bevis for at godtgøre, at investeringerne til miljøbeskyttelsesformål i koksværket svarede til den beslutning, virksomheden frivilligt havde vedtaget, om at forbedre miljøbeskyttelsen, utilstrækkeligt begrundet for så vidt angår artikel 15 KS, for så vidt som den anfægtede beslutning ikke gennemgår de forhold vedrørende dette punkt, som de italienske myndigheder har fremlagt under den administrative procedure.

115 For det tredje er bemærkningerne, hvorefter »[d]et [...] ikke på nogen måde [er] godtgjort, at [...] det gamle anlæg virkelig ville have kunnet være anvendt sammen med det nye produktionsanlæg«, og at »det vanskeligt [kan] menes, at miljøbeskyttelsesudstyret til hovedproduktionsanlægget, når dette blev udskiftet, fortsat ville kunne benyttes på normal vis«, utilstrækkeligt begrundet for så vidt angår artikel 15 KS, for så vidt som den anfægtede beslutning ikke angiver grundene til, at de i denne forbindelse af de italienske myndigheder under den administrative procedure anførte forhold bør forkastes.

116 Endelig, for det fjerde, hvad angår bemærkningen, hvorefter resultatet af investeringerne for så vidt angår den med den anden påtænkte støtte vedrørende koksværket opnåede højere grad af miljøbeskyttelse skal sammenlignes med de med den første påtænkte støtte opnåede resultater og forholdene forud for den første

påtænkte støtte, er denne urigtig, idet Kommissionen ikke har angivet grundene til, at den har forkastet de oplysninger vedrørende dette punkt, som de italienske myndigheder har fremlagt under den administrative procedure.

ii) Investeringerne i højovnen og stålværket

117 For så vidt angår de af de italienske myndigheder anmeldte investeringer vedrørende højovnen og stålværket kan sagsøgerens opfattelse, hvorefter Kommissionen med urette har bemærket, at de italienske myndigheder ikke har fremlagt bevis for, at disse investeringer var et resultat af en beslutning, virksomheden frivilligt havde vedtaget, om at forbedre miljøbeskyttelsen, ikke lægges til grund.

118 Til forskel fra, hvad der gælder for investeringerne i koksværket, for hvilke der ikke var nogen nye produktionsanlæg, har det været afgørende at godtgøre, at der ikke forelå økonomiske årsager som begrundelse for investeringerne i miljøbeskyttelsesudstyret til højovnen og stålværket, som følge af de ændringer, der blev foretaget i disse to anlægs produktionsudstyr.

119 Det er for så vidt korrekt, at de italienske myndigheder, som det var tilfældet for koksværket, til Kommissionen har udleveret oplysninger, der kunne godtgøre, at det nye miljøbeskyttelsesudstyr i højovnen og stålværket forbedrede miljøbeskyttelsen. Således indeholdt de italienske myndigheders anmeldelse af den første påtænkte støtte af 16. marts og 29. november 1999 endog ligeledes en beskrivelse af de påtænkte investeringer vedrørende disse to anlæg og en redegørelse for de fordele, der kunne opnås som følge af disse investeringer. Som svar på Kommissionens anmodning af 19. april 1999 vedrørende niveauerne for miljøforurening ved de eksisterende anlæg og dem, der ville følge af de påtænkte foranstaltninger, i forhold

til de gældende retligt forpligtende normer, opstillede de italienske myndigheder ligeledes i deres skrivelse af 29. november 1999 to tabeller, der for henholdsvis højovnen og stålværket indeholdt de begærede detaljerede oplysninger. Det fremgår af disse tabeller, at de eksisterende anlæg i disse to anlæg også opfyldte de niveauer for forurenende udledninger, der var gældende i henhold til de retligt forpligtende normer, og at de efter foranstaltningerne opnåede niveauer var lavere end disse. I øvrigt gennemgik den af de italienske myndigheder fremlagte ekspertrapport ligeledes investeringerne vedrørende højovnen og stålværket med henblik på at fastlægge forholdene før og efter gennemførelsen af foranstaltningerne og indeholdt en detaljeret redegørelse for den forbedring, der ville blive opnået som følge af de påtænkte investeringer i de to anlægs udstyr.

120 Uanset om det er korrekt, at disse forhold viser sagsøgerens vilje til at anvende strengere miljømæssige standarder end de retligt forpligtende standarder for hermed at opnå en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse, har de italienske myndigheder ikke godtgjort, at de vedrørende højovnen og stålværket anmeldte investeringer var en følge af, at virksomheden frivilligt havde truffet en beslutning om at foretage investeringerne for at opnå en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse og ikke af økonomiske grunde.

121 I beslutningen om at indlede undersøgelse anførte Kommissionen udtrykkeligt, at det var tvivlsomt, om de for disse anlæg anmeldte investeringer var begrundede i miljømæssige eller økonomiske hensyn, og at de italienske myndigheder ikke havde fremlagt nogen beviser i denne henseende.

122 Det bemærkedes således indledningsvis i denne beslutning, at det var afgørende at kende grundene til, at investoren havde besluttet at foretage disse investeringer, eftersom bilaget til kodeksen angående statsstøtte til jern- og stålindustrien udelukker investeringer, der foretages af økonomiske årsager. Det fremgik derefter af beslutningen, at en første vurdering af oplysningerne gav anledning til at konkludere, at investeringerne i første omgang var blevet foretaget af økonomiske årsager.

123 Det bemærkedes endvidere i beslutningen om at indlede undersøgelse, at de italienske myndigheder ikke havde bevist, at investeringerne var blevet foretaget af miljømæssige grunde og ikke af økonomiske årsager. Det anførtes endvidere i denne beslutning, at de italienske myndigheder ikke havde bevist, at der, når udstyret eller anlæggene var blevet udskiftet, blev truffet en beslutning om at indføre den høje standard, som nødvendiggjorde ekstra investeringer, hvilket betød, at man kunne have anvendt en mindre omkostningskrævende løsning, som ville have opfyldt de obligatoriske standarder.

124 De italienske myndigheder besvarede de betænkeligheder, der fremgik af beslutningen om at indlede undersøgelse, med skrivelsen af 18. juli 2000, hvorved myndighederne begrænsede sig til at bekræfte, at de vedrørende anlæggene i højovnen og stålværket anmeldte investeringer tjente miljømæssige og ikke økonomiske formål, uden at fremkomme med supplerende forklaringer eller fremlægge beviser for denne erklæring.

125 De italienske myndigheder gjorde således gældende, at »det fremgår tydeligt af det ovenfor anførte, at de anmeldte påtænkte miljøbeskyttelsesinvesteringer er blevet gennemført for at opnå en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse uafhængigt af investeringer af produktionsmæssig art [...]«, og »at det tydeligt fremgår af det ovenfor anførte, at selskabet Lucchini [havde] truffet beslutning om at vælge betydeligt højere miljøbeskyttelsesniveauer uafhængigt af investeringerne i produktionen, der ikke krævede nogen investering i miljøbeskyttelsesanlæg for at være i overensstemmelse med de gældende normer for udledninger og [at] alle de anmeldte investeringer derfor [burde] betragtes som ekstra investeringer«.

126 Disse svar blev ikke ledsaget af supplerende oplysninger, der kunne godtgøre, at der forelå en mindre omkostningskrævende løsning, og at virksomheden derfor

åbenbart havde valgt at anvende strengere standarder, hvilket krævede ekstra investeringer. Under disse omstændigheder kan sådanne påstande ikke tilbagevise de af Kommissionen i beslutningen om at indlede undersøgelse udtrykte betænkeligheder for så vidt angår de vedrørende anlæggene i højovnen og stålværket anmeldte investeringers miljømæssige og ikke økonomiske formål.

127 Hvad i øvrigt angår spørgsmålet om, hvorvidt det eksisterende miljøbeskyttelsesudstyr kunne have været anvendt sammen med de nye produktionsanlæg, bemærkes det i den anfægtede beslutning, at de italienske myndigheder ikke har fremlagt noget bevis til støtte for påstanden om, at det gamle miljøbeskyttelsesudstyr virkelig ville kunne have været anvendt sammen med det nye produktionsanlæg, idet dette udstyr ikke var forældet og kunne have været anvendt sammen med det nye produktionsanlæg, under overholdelse af miljøbestemmelserne (betragtning 25 og 26).

128 Det bemærkes på linje hermed i den anfægtede beslutning, for det første, at de italienske myndigheders påstand i denne henseende er så meget desto mindre troværdig, når henses til, at det, som følge af alderen på anlægget, der stammer fra 1971 og 1978, er vanskeligt at mene, at det gamle miljøudstyr ville kunne benyttes sideløbende med de nye produktionsanlæg, for det andet, at den sagkyndige undersøgelse bekræfter, at miljøudstyrets levetid svarer til levetiden for hele værket, som dette udstyr udgør en del af, for det tredje, at når henses til nødvendigheden af at udskifte produktionsanlæggene, da de er forældede, kan det vanskeligt menes, at miljøbeskyttelsesudstyret, når dette blev udskiftet, fortsat ville kunne benyttes på normal vis (betragtning 27).

129 Selv hvis det gamle miljøbeskyttelsesudstyr i højovnen og stålværket havde kunnet anvendes sammen med de nye produktionsanlæg, og selv hvis det havde kunnet

opfylde de gældende retligt forpligtende standarder, og de anmeldte investeringer således ville være en følge af, at virksomheden frivilligt havde vedtaget en beslutning om at opnå en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse, eftersom det nødvendigvis ville dreje sig om ekstra investeringer, der ville gøre det muligt at anvende strengere standarder end de gældende retligt forpligtende standarder, som det gamle udstyr allerede opfyldte, skal det imidlertid konstateres, at de italienske myndigheder ikke har fremlagt noget bevis for påstanden om, at højovnens og stålværkets gamle miljøbeskyttelsesudstyr ville kunne anvendes sammen med disse anlægs nye produktionsudstyr. Under disse omstændigheder var Kommissionen ikke forpligtet til at fremkomme med yderligere begrundelse vedrørende dette punkt.

130 Endelig for så vidt angår sagsøgerens anbringende angående utilstrækkelig begrundelse af Kommissionens antagelse, hvorefter de vedrørende højovnen og stålværket anmeldte investeringer ikke var berettigede, fremgår det af retspraksis vedrørende artikel 253 EF, der kan anvendes på artikel 15 KS, at denne begrundelse skal tilpasses den pågældende retsakt, og den udstedende institutions begrundelse skal fremgå klart og utvetydigt heraf, således at eventuelt interesserede kan få kendskab til begrundelsen for en forholdsregel, og Domstolen kan udøve kontrol hermed. Det kræves ikke, at begrundelsen nærmere angiver samtlige relevante faktiske og retlige omstændigheder, i det omfang spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen i en retsakt opfylder kravene i artikel 15 KS, bør vurderes, henset til ikke alene dens ordlyd, men også dens sammenhæng, såvel som samtlige de juridiske bestemmelser, der regulerer det pågældende emne (jf. analogt Domstolens dom af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 63, og af 11.9.2003, sag C-197/99 P, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 8461, præmis 72).

131 Det fremgår af det ovennævnte indhold af beslutningen om at indlede undersøgelse, at Kommissionen på detaljeret vis havde redegjort for sine betænkeligheder vedrørende de i højovnen og stålværket foretagne investeringer. Det var i mangel af forklaringer fra de italienske myndigheder med rette, at det i den anfægtede beslutning konkluderedes, at de italienske myndigheder ikke havde bevist, at investeringerne i højovnen og stålværket var blevet foretaget af miljøbeskyttelseshensyn. Når henses til, at bevisbyrden påhvilede Italien, var det tilstrækkeligt,

at den anfægtede beslutning begrænsede sig til at konstatere denne mangel på forklaringer.

132 Således er anbringendet om, at den anfægtede beslutning er utilstrækkeligt begrundet for så vidt angår Kommissionens antagelse, hvorefter de vedrørende højovnen og stålværket anmeldte investeringer ikke var berettigede, ikke velbegrundet.

133 Den anfægtede beslutning er således ikke urigtig, for så vidt som det heri anføres, at de italienske myndigheder ikke har fremlagt beviser til støtte for påstanden om, at de i miljøbeskyttelsesudstyret til højovnen og stålværket foretagne investeringer var en følge af en beslutning, sagsøgeren frivilligt havde vedtaget, om at forbedre miljøbeskyttelsen og da det i beslutningen derfor konkluderedes, at den anmeldte støtte på grund af denne omstændighed ikke var berettiget.

d) Konklusion vedrørende det andet anbringende

134 Det følger af ovenstående, at for så vidt angår miljøbeskyttelsesinvesteringerne i højovnen og stålværket, og på trods af, at det i den anfægtede beslutning med urette er angivet, at disse investeringer var nødvendige, fordi værket var placeret midt i et tætbefolket område, at den omstændighed, at mangelen på beviser fra de italienske

myndigheder for at virksomheden frivilligt havde vedtaget en beslutning om at forbedre miljøbeskyttelsen, berettiger den i den anfægtede beslutning anførte konklusion, hvorefter de vedrørende de to anlæg anmeldte investeringer ikke var berettigede til støtte til miljøbeskyttelse.

135 Hvad derimod angår miljøbeskyttelsesinvesteringerne i koksværket er den anfægtede beslutning utilstrækkeligt begrundet og dermed urigtig.

136 Det følger heraf, at det andet anbringende er velbegrundet for så vidt angår koksværket, og at det bør forkastes for så vidt angår højovnen og stålværket.

C — *Det tredje anbringende vedrørende Kommissionens urigtige bedømmelse, henholdsvis manglende overholdelse af de betingelser for støttens forenelighed, der fremgår af de relevante retsregler, at princippet om forbud mod forskelsbehandling blev tilsidesat, at bevisbyrden blev vendt, at der forelå utilstrækkelig begrundelse, og at argumentationen i den anfægtede beslutning var selvmodsigende*

137 Inden for rammerne af det tredje anbringende anfægter sagsøgeren, at begrundelserne for de vurderinger, der er anført i betragtning 30-32 til den anfægtede beslutning og gentaget i tredje punktum i betragtning 39, skulle være velbegrundede, idet sagsøgeren gør gældende, at der foreligger en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, en urigtig placering af bevisbyrden, en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, utilstrækkelig begrundelse, og en selvmodsigende argumentation.

138 Retten bemærker i denne henseende, at det i betragtning 39 til den anfægtede beslutning konkluderes, at den af de italienske myndigheder anmeldte støtte ikke opfylder de forskellige betingelser, der er opstillet i de relevante retsregler, for det første fordi »[d]e anmeldte udgifter [...] ikke kun [kan] henføres til de ekstra udgifter, som er nødvendige for at øge miljøbeskyttelsen«, og for det andet, idet »ikke alle besparelserne er fratrukket«. Kommissionen anfører ligeledes i betragtning 32, at »de investeringsudgifter, de italienske myndigheder har anmeldt, ikke udgør udgifter, der udelukkende er afholdt med henblik på miljøbeskyttelse«, og at »udgifterne til det udstyr, der kan anvendes til produktionsformål, [...] ikke [er] fratrukket i forhold til dettes andel«. Der henvises ved denne bedømmelse til betragtning 30 og 31 til den anfægtede beslutning, hvori Kommissionen forholder sig til de argumenter, der blev fremført af de italienske myndigheder som led i deres bemærkninger til beslutningen om at indlede undersøgelse.

139 Eftersom Retten således forkaster sagsøgerens argumenter til støtte for påstanden om annullation af den anfægtede beslutning for så vidt angår højovnen og stålværket, må også de indvendinger, som sagsøgeren har gjort gældende vedrørende disse to anlæg inden for rammerne af det tredje anbringende, forkastes. Den omstændighed, at Kommissionens konklusion i betragtning 25-29 til den anfægtede beslutning — hvorefter investeringerne i højovnen og stålværket ikke var berettigede til miljøbeskyttelsesstøtte — er velbegrundet, er tilstrækkeligt til, at det kan konkluderes, at søgsmålet ikke er velbegrundet for så vidt angår disse to anlæg, uden at det er fornødent at tage stilling til, hvorvidt de inden for rammerne af det tredje anbringende fremførte argumenter er velbegrundede.

140 For så vidt angår støtten til koksværket har Retten derimod fastslået, at det andet anbringende er velbegrundet, for så vidt som den anfægtede beslutning er urigtig på visse punkter og utilstrækkeligt begrundet på andre. Under disse omstændigheder er det Rettens konklusion, at Kommissionen på grundlag af de i den anfægtede beslutning anførte grunde, der er gennemgået i forbindelse med det andet anbringende, ikke med rette kan lægge til grund, at de af de italienske myndigheder

anmeldte miljøbeskyttelsesinvesteringer vedrørende koksværket ikke var berettiget til miljøbeskyttelsesstøtte.

141 Under disse omstændigheder kan Retten ikke behandle det tredje anbringende og spørgsmålet om, hvorvidt sondringen mellem omkostninger forbundet med investeringer i produktionen og dem, der er forbundet med investeringer i miljøbeskyttelse, er blevet korrekt foretaget af de italienske myndigheder. Denne sondring kan nemlig ikke foretages, før efter at Kommissionen har analyseret berettigelsen af støtten til koksværket, under iagttagelse af de af Retten i denne dom foretagne konstateringer, og efter at Kommissionen i lyset af, hvad der fremgår af præmis 107 ff. ovenfor, har afgjort, hvorvidt denne støtte kan føre til, at der opnås en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse.

142 Følgelig, med henblik på at give parterne mulighed for at drage konsekvenserne af den inden for rammerne af det andet anbringende fastslåede annullation og således at genoptage sagsbehandlingen på det punkt, hvor den var fejlbehæftet, dvs. vedrørende spørgsmålet om gennemgangen af investeringerne til miljøbeskyttelse i koksværket, er det Rettens opfattelse, at parternes argumenter vedrørende det tredje anbringende ikke bør gennemgås for så vidt angår sondringen mellem produktionsomkostninger og omkostninger til miljøbeskyttelse, der forudsætter, at den omhandlede støtte faktisk tjener miljøbeskyttelsesformål i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i bilaget til støttekodeksen og retningslinjerne. Kommissionen kan således afklare spørgsmålene angående berettigelsen af støtten vedrørende koksværket og i givet fald anmode de italienske myndigheder om at fratrække de omkostninger, der har indvirkning på produktionen.

143 Det følger af ovenstående, at de inden for rammerne af det tredje anbringende anførte argumenter ikke kan lægges til grund for så vidt angår højovnen og stålværket, for så vidt som Kommissionens bedømmelse af den manglende berettigelse af støtten vedrørende disse anlæg, der er anført i betragtning 25-29 til

den anfægtede beslutning, udgør et tilstrækkeligt grundlag for lovligheden af den anfægtede beslutning på dette punkt, og at der ikke er grundlag for at undersøge det tredje anbringende for så vidt angår koksværket, når henses til den virkning, som den af Retten inden for rammerne af det andet anbringende fastslåede annullation har på undersøgelsesproceduren angående støtten vedrørende dette anlæg.

D — *Den anfægtede beslutnings begrundelse i forhold til det støttebeløb, der er blevet erklæret uforeneligt med fællesmarkedet*

144 Det skal bemærkes, at en utilstrækkelig eller manglende begrundelse falder ind under begrebet væsentlige formelle mangler i artikel 33 KS og udgør et anbringende, der angår ufravigelige procesforudsætninger, som Fællesskabets retsinstanser skal tage stilling til ex officio (jf. analogt Domstolens dom af 20.2.1997, sag C-166/95 P, Kommissionen mod Daffix, Sml. I, s. 983, præmis 24, og dommen i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, præmis 67, samt Rettens dom af 21.3.2001, sag T-206/99, Métropole télévision mod Kommissionen, Sml. II, s. 1057, præmis 43, og af 22.6.2005, sag T-102/03, CIS mod Kommissionen, Sml. II, s. 2357, præmis 46).

145 Det bemærkes ligeledes, at det følger af fast retspraksis, at begrundelsen i en bebyrdende beslutning klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret (jf. analogt dommen i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, præmis 63, dommen i sagen Métropole télévision mod Kommissionen, præmis 44, og dommen i sagen CIS mod Kommissionen, præmis 47).

146 Det konkluderes i betragtning 39 til den anfægtede beslutning, at »[d]en støtte, [der er] anmeldt til fordel for Lucchini [...] i koksværket, stålværket og højovnen på i alt

13,5 mia. ITL [...], ikke [er] berettiget til miljøstøtte, eftersom de italienske myndigheder ikke har påvist, at investeringerne ikke er foretaget af økonomiske grunde«. Denne konklusion er en følge af betragtning 29 til den anfægtede beslutning, hvor Kommissionen anfører, at »[f]or så vidt angår hovedårsagerne til de investeringer, [der er] foretaget i koksværket, stålværket og højovnen, kan Kommissionen slutte, at de italienske myndigheder ikke som krævet i bilaget til [støttekodeksen] har påvist, at virksomheden havde truffet en klar beslutning om at foretage investeringerne af miljøbeskyttelsesårsager«.

147 Imidlertid fremgår det af beslutningen om at indlede undersøgelse (punktet under overskriften »Beskrivelse af støtten« samt sjette betragtning til den anfægtede beslutning), at de investeringer, sagsøgeren har foretaget, og som er anmeldt som berettigede til støtte til miljøbeskyttelse, på et samlet beløb af 190,9 mia. ITL, for hvilke der er ansøgt om en støtte på 13,5 mia. ITL (således en støtteintensitet på 7%), vedrører følgende fire anlæg: koksværket, stålværket, højovnen samt vand- og kloakanlægget.

148 Eftersom betragtning 29 og 39 til den anfægtede beslutning ikke henviser til vand- og kloakanlægget, og der ikke fremgår noget af den anfægtede beslutning, der kan forklare, hvorfor den statsstøtte, der er beregnet på dette anlæg, er uforenelig med fællesmarkedet, bør det konkluderes, at den anfægtede beslutning er utilstrækkeligt begrundet i henhold til artikel 15 KS i forhold til det støttebeløb, der er blevet erklæret uforenelig med fællesmarkedet i den anfægtede beslutnings artikel 1.

149 Det fremgår af beslutningen om at indlede undersøgelse (punktet under overskriften »Beskrivelse af støtten«), at investeringsbeløbet vedrørende vand- og kloakanlægget udgjorde 19,7 mia. ITL, og at den til dette anlæg ansøgte støtte udgjorde 1,38 mia. ITL.

150 Følgelig skal artikel 1 i den anfægtede beslutning annulleres, for så vidt som beløbet på 1,38 mia. ITL vedrørende investeringer i vand- og kloakanlægget er omfattet af det statsstøttebeløb til sagsøgeren, der er blevet erklæret uberettiget.

E — *Generel konklusion*

151 Det følger af det ovenstående, at Kommissionen bør frifindes for så vidt angår miljøbeskyttelsesinvesteringerne i højovnen og stålværket.

152 For så vidt angår støtten vedrørende koksværket har Retten godkendt det andet anbringende, hvorfor den anfægtede beslutning bør annulleres for så vidt angår miljøbeskyttelsesinvesteringerne i koksværket.

153 Den anfægtede beslutning bør ligeledes annulleres for så vidt angår miljøbeskyttelsesinvesteringerne i vand- og kloakanlægget, eftersom der ikke fremgår noget af den anfægtede beslutning, der kan forklare, hvorfor den statsstøtte, der er bestemt til dette anlæg, er uforenelig med fællesmarkedet.

154 Følgelig skal artikel 1 i den anfægtede beslutning annulleres, for så vidt som beløbet på 2,7 mia. ITL vedrørende investeringer i koksværket og beløbet på 1,38 mia. ITL

vedrørende de anmeldte miljøbeskyttelsesinvesteringer i vand- og kloakanlægget omfattes af det statsstøttebeløb til sagsøgeren, som er blevet erklæret uforeneligt.

Sagens omkostninger

155 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til artikel 87, stk. 3, i samme reglement kan Retten imidlertid fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter.

156 I denne sag er der givet sagsøgeren delvis medhold. Under hensyn til de foreliggende omstændigheder finder Retten det rimeligt, at hver part betaler halvdelen af sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

1) Artikel 1 i Kommissionens beslutning 2001/466/EKSF af 21. december 2000 om Italiens påtænkte statsstøtte til fordel for stålværkerne Lucchini

SpA og Siderpotenza SpA annulleres, for så vidt som beløbet på 2,7 mia. ITL (1,396 mio. EUR) og beløbet på 1,38 mia. ITL (713 550 EUR) vedrørende de af de italienske myndigheder anmeldte investeringer i henholdsvis koksværket og vand- og kloakanlægget omfattes af det statsstøttebeløb til Lucchini SpA, som er erklæret uforeneligt med fællesmarkedet.

2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

3) Hver part betaler halvdelen af sagens omkostninger.

Lindh García-Valdecasas Cooke

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. september 2006.

E. Coulon P. Lindh

Justitssekretær Afdelingsformand

Indhold

Retsforskrifter ..... II - 2881

A — Stålstøttereglerne ..... II - 2882

B — Rammebestemmelser for støtte til miljøbeskyttelse ..... II - 2884

C — Bilaget til støttekodeksen ..... II - 2886

Tvistens baggrund ..... II - 2888

A — Erklæringer vedrørende investeringer i produktionen ..... II - 2889

B — Anmeldelser af påtænkte miljøinvesteringer ..... II - 2889

C — Beslutningen om at indlede den i artikel 6, stk. 5, i støttekodeksen fastsatte undersøgelsesprocedure og de italienske myndigheders bemærkninger ..... II - 2891

D — Den anfægtede beslutning ..... II - 2892

Proceduren for Domstolen og parternes påstande ..... II - 2893

Retlige bemærkninger ..... II - 2896

A — Det første anbringende vedrørende urigtig anvendelse af de i sagen relevante bestemmelser og tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik ..... II - 2896

1. Parternes argumenter ..... II - 2896

2. Rettens bemærkninger ..... II - 2899

B — Det andet anbringende vedrørende Kommissionens urigtige bedømmelse for så vidt angår den anmeldte støttes manglende berettigelse samt de forhold, at princippet om forbud mod forskelsbehandling blev tilsidesat, at bevisbyrden blev vendt, at de faktiske omstændigheder blev urigtigt gengivet, og at begrundelsen var utilstrækkelig ..... II - 2904

1. Parternes argumenter ..... II - 2904

2. Rettens bemærkninger ..... II - 2909

a) Indledende betragtninger ..... II - 2909

b) Hvorvidt de anmeldte investeringer til miljøbeskyttelse havde til formål, at virksomheden kunne fortsætte sin aktivitet, henset til dens placering midt i et tætbefolket område ..... II - 2912

c) Hvorvidt investeringerne i miljøbeskyttelse var betingede eller udgjorde en konsekvens af investeringer, der var nødvendige for produktionen, de af de italienske myndigheder fremlagte beviser, muligheden for en mindre omkostningskrævende løsning ..... II - 2913

i) Investeringerne i koksværket ..... II - 2913

— Hvorvidt investeringerne i koksværket var betingede eller udgjorde en konsekvens af investeringer, der var nødvendige for produktionen ..... II - 2913

— Spørgsmålet om de af de italienske myndigheder fremlagte beviser ..... II - 2916

— Muligheden for en mindre omkostningskrævende løsning .... II - 2918

— Hvorvidt investeringerne i koksværket gjorde det muligt at opnå en betydelig højere grad af miljøbeskyttelse ..... II - 2919

— Konklusion for så vidt angår koksværket ..... II - 2921

ii) Investeringerne i højovnen og stålværket ..... II - 2923

d) Konklusion vedrørende det andet anbringende ..... II - 2928

C — Det tredje anbringende vedrørende Kommissionens urigtige bedømmelse, henholdsvis manglende overholdelse af de betingelser for støttens forenelighed, der fremgår af de relevante retsregler, at princippet om forbud mod forskelsbehandling blev tilsidesat, at bevisbyrden blev vendt, at der forelå utilstrækkelig begrundelse, og at argumentationen i den anfægtede beslutning var selvmodsigende ..... II - 2929

D — Den anfægtede beslutnings begrundelse i forhold til det støttebeløb, der er blevet erklæret uforeneligt med fællesmarkedet ..... II - 2932

E — Generel konklusion ..... II - 2934

Sagens omkostninger ..... II - 2935